

V 59. čísle BEZEVŠEHO mimo jiné najdete:

Polygrafka na sněhu

Maturitní ples 4.S

Den otevřených dveří

Přednáška pana Völfla

Kariérní projektový den

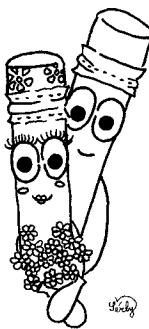
Milí trpěliví čtenáři, konečně se to podařilo a nové Bezevšeho se dere na svět. Tentokrát jsme si ale dali načas!

Nebudu tu jmenovat všechny důvody, ale někdy nejsou pohromadě příspěvky na celé číslo... Najednou je zase příspěvků moc, a tak se ušité číslo musí párat. Každopádně pevně doufáme, že za tímto macatým Bezevšeho vyjde ještě další, tentokrát kulaté 60. číslo. Uvidíme, budeme se snažit. Nepředbíhejme však, toto vydání je 59.

Najednou je tu jaro, čas se rozběhl, neplyne, ale letí, pádí, žene, peláší a před cílem ještě nabírá na rychlosti. Naše maturanty čeká zkouška z dospělosti, mají už za sebou slohové práce. Třetáci z učebního oboru se tu už také moc neohřejí. Zkrátka všechno má svůj čas, svůj začátek a konec. Žáci posledních ročníků odejdou a přijdou noví. Mám ráda tu jejich počáteční plachost, než se u nás ohřejí, než jim narostou křídla, která neustále přistřihujeme.

Nedokážu spočítat, kolik studentů už prošlo mými rukama, kolik tváří a jmen si uložil můj mozek do paměti, kolik starostí, ale především radostí jsem s nimi prožila.

Když se zastavím u fotografií na chodbě do jídelny a prohlížím si tváře bývalých žáků, u některých si na jméno vůbec nevzpomenu. Je to možné? Vždyť jsem je znala, učila! Na mnohé si ale dobře vzpomínám. Někteří se prostě do pamě-

ti zapíší navždy. Nejen ti vzorní, ale často to jsou právě ti, se kterými byly obtíže, zlobili, provokovali, neučili se. Jenže to je právě na práci učitele to nejkrásnější. Perete se s překážkami do úmoru a stále, nepolevíte, nevzdáte to a věříte, že vaše lopocení nejde do háje. Učila jsem vej-lupky, ignoranty, záškoláky. Z mnohých se stali slušní lidé. Nestačím se divit, jak vyzráli, vyspěli, srovnali si hodnoty a žijí naplno. Učila jsem spoustu talentovaných lidí, chytrých, dychtivých po vzdělání, učila jsem vtipálky a komedianty, dnes je vídám v televizi. Učila jsem talentované psavce, výtvarníky, dnes se tím živí... Polygrafkou prošlo mnoho osobností a každý žák byl originál, nezaměnitelný. Že, Jirko Maryško, Davide Rohlíčku, Klárko Winterová a další.

Určitě nikdy nezapomenu na Šerly, která letos maturuje. Byla věrným Pátkem Bezevšeho, velkým pomocníkem, motorem. Sršela nápady, pracovala bez vyzvání, kreslila, fotila a pomohla vždy, když bylo potřeba. Šerly, Šárko, děkuje-me ti za neuvěřitelné množství kreseb, fotografií a za všechnu další práci pro školní časopis, o kterou jsme nemuseli žádonit. Byla s Tebou bezvadná spolupráce. Necht' se ti daří v dalším studiu a životě. Věnuj se kresbě a vytvoř třeba ilustrace do knihy. Jsi velmi talentovaná, tvé kresby jsou milé, dokážeš přemýšlet a vtiskneš svým obrázkům duši a často i humor.

Loučíme se s těmi, kteří u nás končí. My zůstáváme a nadále se budeme lopotit a tvořit pro vás Bezevšeho, které není jen časopisem, ale i kronikou naší školy.

Iva Šabatová

Velkým úspěchem pro naši Polygrafku skončil 14. ročník mezinárodní Soutěže dovednosti mladých grafiků ve Zlíně.

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmgrp.cz

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

PROSINEC 2018

V prosinci panovala na intru příjemná předvánoční nálada. Byla tu cítit jakási zvláštní atmosféra s očekáváním něčeho hezkého svátečního.

To se také odrazilo na vaší ochotě při výrobě vánočních přáníček pro zaměstnance školy. Někteří z vás se zapojili do kreativních činností - výroba papírových ozdob do oken jídelny a pro výzdobu chodeb DM.

Paní vychovatelky pro vás ve skupinách připravily vánoční posezení, kde jste si oživily různé krajové zvyky. Zkusili jste lít olovo, pouštět lodičky z ořechů, házet střevícem a při tom věštit budoucnost. Večer před odjezdem jsme uspořádali společnou nadílku s posezením a pohoštěním. Nejvíce se vám líbily zážitky, které jste si navzájem vyprávěli. Řekla bych,

že vzácné to byly chvíle právě proto, že jste dokázali mnozí vyměnit svět PC za aktivní čas s přáteli. To se dělo i během prosince častěji, např. při stolních hrách. A též nepřestal fungovat váš filmový klub, zmíněný již v minulém čísle.

Sněhová nadílka vás častěji vylákala ven ke společným hrám. Pěkně jste se odreagovali a vyřádili.

A potom jste se už jen těšili domů na Vánoce a samozřejmě také na prázdniny.

LEDEN 2019

Návrat v novém roce s sebou přinesl bujarou náladu při setkání intráků, kdy nebralo konce vyprávění a zážitky z domova. Bylo náročnější vás usměrnit. Vždyť zítra začíná opět škola! V následujících dnech jste si neradi uvědomili blízkost se pololetní vysvědčení a začali jste tedy „dohánět známky“.

Ve skupinách probíhaly rozhovory a psychoaktivity k problematice nelegálních drog a kouření.

Hezký večer jste zažili při „Čajovém setkání“ s meditačními a relaxačními technikami.

První ročníky se zúčastnily lyžařského kurzu. A z vyprávění po návratu bylo patrné, že se jim kurz líbil. Ocenili obzvláště smysl pro humor učitelů. A tak je dobře, že se žáci i pedagogové mohli poznat i z jiné stránky než při vyučování.

Za DM J. Trejtnarová

Žít s dítětem tímto srdečně a s úctou děkuje

studentům, studentkám a zaměstnancům
SOŠ mediální grafiky a polygrafie,
Jiříkovská 840/4, Rumburk
za účast v zimních Srdíčkových dnech 2018 a za finanční částku 3 117 Kč
získanou prodejem předmětů s logem Žít s dítětem.

Částka bude použita na pomoc dětem se zdravotními onemocněními, které jsou stálě odkázány na domácí péči svých rodičů a to konkrétně na polížení rehabilitačních a kompenzačních pomůcek, na úhradu zdravotnického materiálu, speciální výživy, rehabilitačních pobytů apod.

Děkujeme Vám, že nám pomáháte
proměnit dětské slzy v úsměv.
www.zivotdetem.cz

ZIMNÍ SRDÍČKOVÉ DNY

V prosinci se žáci naší školy zapojili do sbírky ZIMNÍ SRDÍČKOVÉ DNY.

Sbírku pořádá organizace ŽIVOT DĚTEM. Výtěžek z prodeje předmětů (žetonků, přívěsků, propisek) je určen na pomoc vážně nemocným dětem, které jsou odkázány na domácí péči rodičů (na zakoupení různých rehabilitačních a zdravotních pomůcek, invalidních vozíků, zdravotních kočárků apod...).

Podánilo se vybrat přes 3000 Kč a poděkování patří žákům, kteří se na sbírce aktivně podíleli. Byli jimi: Petr Mareš, Jan Dlouhý, Kateřina Tafi, Anna Marie Jankechová, Richard Habětínek, Daniel Kuta, Hana Tomášková, Barbora Kalbáčová, Tomáš Engl a David Musílek.

Díky také vám všem, kdo jste do sbírky přispěli.

-lo-

OKÉNKO ŠKOLNÍ METODICKY PREVENCE

Ve druhém pololetí tohoto školního roku probíhají opět na naší škole aktivity zaměřené na prevenci rizikového chování.

1.A, 2.P:

**PEDAGOGICKO-PSYCHOLOGICKÁ
PORADNA Rumburk**

(Mgr. E. Michalinová, Mgr. Z. Staněk)

Téma: Třídní klima (Jak se známe, jak se neznáme, co máme společného, co nás rozděluje, proč je nutno dodržovat pravidla...)

2.A: TEEN CHALLENGE Císařský

(pan Tipany a jeho kolega)

Téma: Nelegální drogy

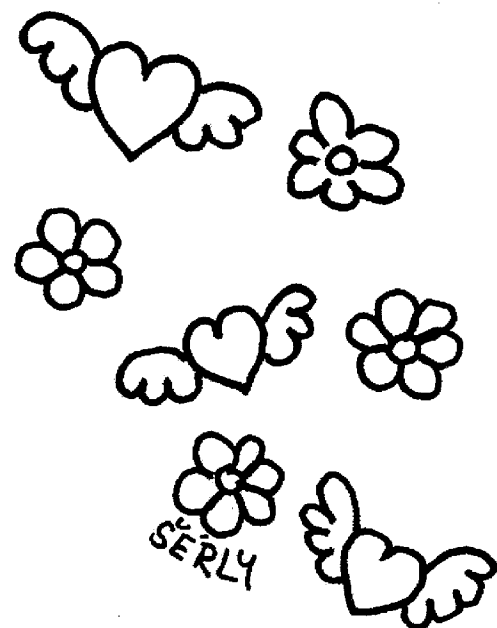
Jaké dojmy si z této besedy žáci odnesli, si můžete přečíst ve výběru z jejich reakcí, o které jsem je prostřednictvím vyučujícího poprosila:

2.A: Význam besedy pro mě:

- Zaujalo mě to mnohem víc, než jsem si to mohla představit. Nejvíce mě zaujaly příběhy. Došlo mi, že drogy nikdo nepotřebuje do života. Ponaučila jsem se. Chtěla bych, aby se ponaučil i můj starší bratr, který je závislý na marihuaně.
- Nejvíce mě zaujalo, že mu kamarád nabízel joint a on měl tak pevnou vůli, že odmítl, i když předtím byl drogově závislý. Jsem moc rád, že jsem mohl sdílet tyto příběhy a poučit se z nich.
- Drogy sice můžou dát chvilkové potěšení, ale nic to nevyřeší, jen zhorší. A ohledně té marihuany si myslím, že se přes ni lidé dostávají k těžkým drogám jen pro to, že si na účinky zvyknou a nestačí jim to, tak přecházejí k něčemu silnějšímu. Tito dva lidé mi dali motivaci k tomu nebrat nic návykového.
- Byli v pohodě, ale přišli mi jako sekta. Nebaví mě poslouchat pořád to stejný. Známost lidí, co dopadli špatně na drogách, takže nic nového.

- Líbilo se mi, že přišli lidé, kteří mají se závislostí něco společného a ne člověk, který přijde a začne do nás hustit, že drogy jsou nelegální a špatný.
 - Drogy nebrat! Škodí zdraví! Přednášející byli v pohodě. Mohli jsme se jich zeptat na otázky. Celkové tato beseda mě zaujala a poučila, že se nemají brát drogy.
 - Líbilo se mi, že vědí, co nám říkají. Docela mě dostal příběh pana Karla. V průběhu toho příběhu mi to začalo šrotovat v hlavě a sama jsem si říkala, proč někdo takový jako on... Bylo mi z toho k pláči.
- V nejbližších týdnech jsou v plánu další besedy pro 2.P a 2.S - Teen Challenge na téma Nelegální drogy.

-lo-

Veřejné poděkování za účast ve sbírce POZVEDNĚTE SLABÉ

Ve čtvrtek 7. února 2019 se studenti naší školy (Eliška Zetková, Petra Čechová, Barbora Kalbáčová, Jakub Krásný, Michaela Patočková, Klára Štefániková) spolu s panem ředitelem Jiřím Uhrem a školní metodičkou prevence Lenkou Obergruberovou zúčastnili slavnostního předání výtěžku regionální sbírky „Pozvedněte slabé“ na Městském úřadě v Rumburku.

Za jejich účast ve sbírce jim poděkoval starosta města Ing. L. Klus a ředitel Nadace Euronisa Bc. P. Dušák, který také všem zúčastněným přiblížil, jak Nadace Euronisa funguje.

Výtěžek sbírky, na které se kromě našich studentů podíleli i studenti Obchodní akademie a SZŠ, byl předán ředitelkám dvou místních organizací (Oblastní charita Rumburk a Agentura Krok).

Ředitelka Oblastní charity paní M. Škodová představila činnost své organizace. Částka, kterou organizace díky sbírce dostala, bude použita na zakoupení interaktivní tabule.

Také ředitelka organizace Krok paní K. Motyčková přiblížila všem svou organizaci. Obdržené peníze budou využity na hipoterapii.

Milou zajímavostí bylo, že ředitel Nadace Euronisa pan Dušák je bývalým žákem naší školy (a s láskou na ni vzpomíná) a také paní Motyčková bývala kdysi vychovatelkou na jednom z poly-

grafických domovů mládeže.

Na akci bylo všem nabídnuto i malé pohoštění a společně jsme se vyfotografovali.

Poprosila jsem zúčastněné žáky, aby čtenářům Bezevšeho přiblížili své dojmy a pocity.

P. Čechová: Předání výtěžku si mi líbilo a jsem ráda, že jsem se toho mohla zúčastnit. Akce se mi

líbila především proto, že jsme měli možnost zjistit, na co se výtěžek použije, a to přímo od lidí, kteří v organizaci pracují. Jsem moc ráda, že Nadace Euronisa akci uspořádala a tím nám ukázala, že si váží toho, že jsme jim pomohli. Taky jsem ráda, že jsme měli možnost si trochu popovídat se zástupci organizací. Všem se nám akce moc líbila a nakonec jsme všichni byli rádi za drobné občerstvení.

B. Kalbáčová: Předání výtěžku sbírky se mi moc líbilo. Sešli se tam všichni lidé, kteří se podíleli na sbírce. Překvapilo mě, že vůbec takové shledání připravili a sami nám oznámili, kam vybrané peníze půjdou. Bylo to skvěle zorganizované a jsem ráda, že jsem se toho také zúčastnila a nějakým způsobem pomohla. Určitě bych se příště zúčastnila znovu. Po předání šeku na nás čekalo i malé občerstvení a krásné zakončení celého slavnostního předání výtěžku sbírky „Pozvedněte slabé“.

E. Zetková: Nadace Euronisa pomáhá starým, nemocným a opuštěným lidem v jejich každodenním životě. Jsem ráda, že lidé mají nápad pro založení takových nadací, které pomáhají lidem, kteří to opravdu potřebují. Pomoci lidem v těžké situaci můžete i zakoupením magnetky. My studenti, kteří jsme se sbírky zúčastnili, jsme byli pozváni do na slavnostní předání výtěžku sbírky na městské radnici v Rumburku.

M. Patočková: Jsem ráda, že jsem se mohla zúčastnit této akce, protože vím, že jsem někomu pomohla alespoň takovouto maličkostí. Při předávání peněz jsme se dozvěděli, na co peníze budou použity. Jsem ráda, že peníze poslouží potřebným.

-lo-

ZIMNÍ RADOVÁNKY aneb focení v exteriéru

Na akci se sjeli bobisté z celého Pomandaví (okolí řeky Mandavy).

Polygrafický známý lyžař freestyle Matěj Čapek k nám doslova skočil.

Dobře upravená sjezdovka vytvářela jako kouzlem úsměvy na tvářích sjezdařů.

Bobři i lyžaři vzdávají hold bohům sněhu a zimy.

Akce se ale neobešla bez karambolů (vše dobře dopadlo bez vážných pádů).

-Dan-

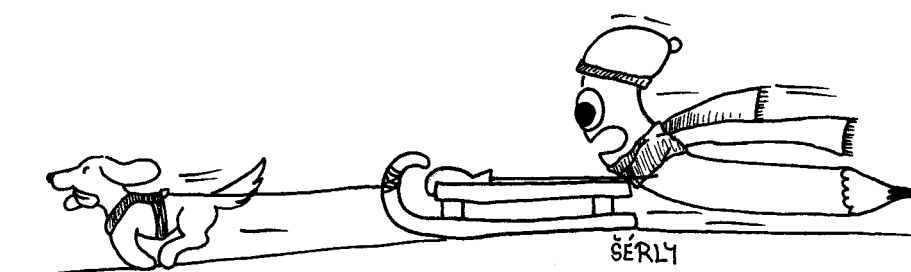
Ponožky, kalhoty, reprák...snad vše podstatné mám. Je neděle večer a já balím na lyžařský kurz. Těším se? Samozřejmě, že se těším, ale nerada balím. U mě existuje takový, troufám si říct, nepsaný zákon. Vždy něco zapomenout! Toho se nevědomky držím. Snažím se toho zbavit. Dostali jsme zprávu od pana Macka, která zněla pro nás všechny skvěle. Vyjždělo se déle, a tak jsme mohli spinkat jako miminka v kolébce. Já stejně vstala v šest. Žádná změna. Když musím vstávat, zaspání je na denním pořádku. Když nemusím, ve čtyři hodiny nosím babičce do domu dřevo.

Nu což, konec řečí, lyžák je tu! Dopíjím kafe a rychle utíkám na autobus, abych alespoň něco stihla zodpovědně a včas. Vyjeli jsme z Rumburka, všichni nabalení a připraveni na týden plný dobrodružství! Jeli jsme a jeli. Za poslechu písniček, přemýšlející o lyžáku a životě jsme také i dojeli! Musím podotknout, že nejkrásnější pohled byl, když jsme přijeli na místo a viděli tu změnu. Toho sněhu bylo! Vločky si tak ladně poletovaly ve větru a my? My stoupali čtyři kilometry k chatě. Chata byla zajímavá. Dorazili jsme a rychle na jídlo. Výborně vařili, pochutnali jsme si nejen na sladkých knedlíkách,

ale také na rizotu, nebo gulášku se šesti! A dál? Jakožto pěšák jsem šla například společně s dalšími „vášnivými“ chodci na Ještěd. Cesta byla skoro úmorná. Brr, zima, vítr, i přes mé stěžování jsem si to moc užila. Jelikož nás měl na starost ještě vášnivější chodec pan učitel Stránský, zjistili jsme, jak moc bylo pravdivé varování starších žáků. Je to opravdový chodec s velkých „CH“ a již teď vím, že až budu potřebovat pořádně rozhybat, půjdu se projít právě s ním. Společně s námi, chodil i náš třídní, Pan Svoboda, s kterým se šlo o něco pomaleji, což mě osobně vyhovovalo, a s jeho smyslem pro humor se procházení ještě zpříjemnilo. Samozřejmě, večerní nadčasové vtípky pana učitele Macka byly také skvělé. Pozdní odpoledne plné upovídání mladých lidí, co polemizují o životě a o tom, jak moc se těší na večeri, byla skvělá. Našla jsem si spoustu nových kamarádů a kamarádek, s kterými nás dohromady propletyly jak podobné osudy, tak podobný smysl pro humor. Celý tento text plný zážitků bych ráda zakončila jedním obrovským díky učitelům, za trpělivost a ochotu, přátelům za porozumění a přírodě za počasí.

-Sabi-

Nová tvář na Polygrafce

Na naší škole se nám objevila nová tvář - paní YVETA NOVÁKOVÁ, která vykonává práci personalistky. Co její práce obnáší? To se dozvíte v našem rozhovoru. Paní Nováková je velmi milá a ochotná. Chtěli bychom jí poděkovat za čas, který nám věnovala. Ještě nám sdělila pár informací o ní samotné. *Prozradte nám něco o sobě.*

Jmenuji se Yveta Nováková, mám dvě dospělé děti, Elišku a Filipa. Do naší rodinky patří i pes Sofie. Je to fenka čínského chocholatého psa - naháče. Je tak ošklivá, až je krásná, a samozřejmě, že ji máme jako další dítě - pejskaři pochopí. Žiji v Rumburku, do práce to mám kousek.

Jak jste se dozvěděla o naší škole a co vás přimělo zde pracovat?

O škole mi řekla má dcera, která viděla inzerát, že škola hledá novou personalistku. Chtěla jsem změnit zaměstnání, proto jsem na nic nečekala a poslala svůj životopis. Okamžitě jsem věděla, že tuhle práci v téhle škole chci a sedlo mi to. Prošla jsem výběrovým řízením a od září 2018 zde pracuji.

Co je náplní vaší práce?

Personalista vyřizuje běžnou agendu ve škole. Připravuji smlouvy a další dokumenty. Včetně administrativy vyřizuji poštu, eviduji faktury, vedu personální evidenci všech zaměstnanců, zapisuji do Bakalářů a také dělám asistentku panu řediteli.

Máte nějaké záliby?

Mezi mé záliby patří zahrada, tam dokážu relaxovat, to je pro mě oáza klidu a pohody. Miluji svou rodinu a také přírodu. Chvilky, když se všichni sejdeme na zahradě a opékáme třeba jen vuřty, jsou pro mě nejvíc a jsem za to vděčná. Dále určitě četba, mezi mé oblíbené autory patří například Jo Nesbo, Robert Bryndza i Michal Viewegh a spousta dalších. Sport jde trochu kolem mé osoby oklikou, nicméně v létě si ráda zahraji rekreačně badminton a v zimě lyžuji.

Co si myslíte o naší škole a jaké máte pocity?

Naše škola není velická, to je její obrovská výhoda. Spíše školu vnímám jako rodinnou, v dobrém slova smyslu. Okolo sebe vidím příjemné, milé vystupování všech kolegů a panujících zde dobré vztahy. To je přesně to, co potřebuji, aby se mi dobře pracovalo, slušné lidi vždy s úsměvem na tváři. Jsem ráda, že můžu být jedním z nich. Cítím spoustu pozitivní energie, proto se do práce vždy těším.

-Honza- a -Verča-

Polygrafka na univerzitě

Poslední lednovou středu se skupina žáků z Polygrafky vydala na zajímavou exkurzi do Ústí nad Labem. Na Filozofické fakultě Univerzity Jana Evangelisty Purkyně se toho dne uskutečnil den otevřených dveří, díky němuž se zájemci ze základních a středních škol na několik hodin přiblížili vysokoškolskému životu. V rámci celé akce proběhla na zdejší katedře historie beseda s přeživší holocaustu Doris Grozdanovičovou. Vitální a noblesní dáma se poutavým způsobem podělila s mladými diváky o své vzpomínky a předala jim tak nezapomenutelné svědectví. Vyprávění o kruté době místy nechýběl ani humor. Pamětnice si přítomné publikum získala upřímným sdělením, že byla 15. března 1939 ráda, že nemusí psát ohlášenou písemnou práci z matematiky. Tehdy ještě netušila, jak toto datum navždy poznamená její další život. Nacistická okupace dolehla na celou rodinu. V roce 1942 byla Doris s rodiči a starším bratrem deportována do terezínského ghetta. Emotivní svědectví o pohnutém rodinném osudu na přítomné žáky velmi zapůsobilo. V Terezíně pracovala Doris Grozdanovičová především jako pasáčka ovcí a také proto dodnes ovečky sbírá. Naši žáci se rozhodli tuto zálibu paní Grozdanovičové podpořit a vytvořili několik obrázků, které po skončení besedy pamětnici věnovali. Závěrem několik zájemců z naší výpravy s paní Grozdanovičovou osobně promluvílo a poděkovalo za nevšední zážitek. Následovala prohlídka Muzea města Ústí nad Labem a po krátkém rozchodu v centru Ústí nad Labem jsme se přesunuli na vlakové nádraží a odjeli domů. Velmi mě potěšilo, že se přítomní pedagogové a zaměstnanci ústecké filozofické fakulty vyjádřili o našich žácích pochvalně a ocenili jejich zájem a nadšení. Třeba některé z nich tato návštěva v budoucnu inspiruje k vysokoškolskému studiu, kterému se díky uvedené akci alespoň letmo přiblížili.

Filip Stojaník

Předvánoční projektový den

Jako každý rok těsně před Vánoci se ve škole konal projektový den. Učitelé si opět dali práci a vymysleli úžasné tvoření výrobků a jiné aktivity. Při zapisování na „dílňu“ jsem musela dlouho váhat, kam se zapsat. Na hudební dílnu, abych si protrénovala hlasivky na Štědrý den?

Na výtvarnou dílnu tvořit dárkové krabičky? Ano, to by bylo skvělé. Alespoň bych měla do čeho zabalit dárky. Ale počkat, vždyť je zde ještě zdobení perníčků, šití vánočních ozdob nebo sportování. Tak přesně takto vypadalo mé rozhodování. Žáky jsem na konci dne potkávala

uvolněné a s úsměvem na tváři. Tudíž usuzuji, že se ostatním tento den také velice líbil. Myslím si, že při pohledu na fotografie pocítíte znovu vánoční atmosféru a ještě, než si je všechny doprohlédnete, dojdete zbytky cukroví.

-Honza a Verča-

SOUTĚŽ DOVEDNOSTI MLADÝCH GRAFIKŮ ZLÍN 9. 4. - 12. 4. 2019

Roller – 1. místo

Buton – 2. místo

SOUTĚŽ DOVEDNOSTI MLADÝCH GRAFIKŮ 2019
9. 4. - 12. 4. 2019

DIPLOM

STŘEDNÍ PRŮMYSLOVÁ ŠKOLA POLYTECHNICKÁ
CENTRUM ODBORNÉ PŘÍPRAVY ZLÍN

2. MÍSTO
Soutěžní úkol č. 1: BUTON
DAN RÝDL
PETR MAREŠ

SOUTĚŽ DOVEDNOSTI MLADÝCH GRAFIKŮ 2019
9. 4. - 12. 4. 2019

DIPLOM

STŘEDNÍ PRŮMYSLOVÁ ŠKOLA POLYTECHNICKÁ
CENTRUM ODBORNÉ PŘÍPRAVY ZLÍN

1. MÍSTO
Soutěžní úkol č. 2: ROLLUP
DAN RÝDL
PETR MAREŠ
Střední odborná škola mediální grafiky
a polygrafie, příspěvková organizace
Jirákova 840/4, 408 01 Rumburk

SOUTĚŽ DOVEDNOSTI MLADÝCH GRAFIKŮ 2019
9. 4. - 12. 4. 2019

DIPLOM

STŘEDNÍ PRŮMYSLOVÁ ŠKOLA POLYTECHNICKÁ
CENTRUM ODBORNÉ PŘÍPRAVY ZLÍN

1. MÍSTO
Soutěžní úkol č. 4: SKLÁDAČKA
DAN RÝDL
PETR MAREŠ
Střední odborná škola mediální grafiky
a polygrafie, příspěvková organizace
Jirákova 840/4, 408 01 Rumburk

SOUTĚŽ DOVEDNOSTI MLADÝCH GRAFIKŮ 2019
9. 4. - 12. 4. 2019

DIPLOM

STŘEDNÍ PRŮMYSLOVÁ ŠKOLA POLYTECHNICKÁ
CENTRUM ODBORNÉ PŘÍPRAVY ZLÍN

1. MÍSTO
DAN RÝDL
PETR MAREŠ
Střední odborná škola mediální grafiky
a polygrafie, příspěvková organizace
Jirákova 840/4, 408 01 Rumburk

Hoši, děkujem!

Střední průmyslová škola polytechnická ve Zlíně pořádala ve dnech 9. – 12. dubna 2019 již 14. ročník mezinárodní Soutěže dovedností mladých grafiků, která proběhla pod záštitou MŠMT a člena Rady Zlínského kraje pro školství Mgr. Petra Gazdika.

Soutěže se zúčastnily školy s polygrafickým zaměřením z Prahy (Letňany a Hellichova), Brna, Olomouce, Rumburku, Bratislavy, Velkého Poříčí, Košic, Českého Těšína a domácího Zlína. Střední odbornou školu mediální grafiky a polygrafie Rumburk reprezentovali studenti třetího ročníku oboru reprodukční grafik pro média Petr Mareš a Dan Rýdl. Odborný pedagogický dozor a funkci řidiče zajišťoval učitel OV pan Lukáš Pallag.

Studenti plnili čtyři soutěžní úkoly: buton, rolup, skládačku na dva lomy a fotoreportáž. Naše vítězství ve dvou úkolech a k tomu jedno druhé místo znamenalo i celkové prvenství. Kromě soutěžení byl zajištěn i bohatý doprovodný program. Studenti navštívili filmové ateliery, Baťův mrakodrap a líkérku Rudolf Jelínek, jejíž návštěva byla podkladem pro úkol zhotovení rollupu a skládačky.

Děkujeme Danovi a Petrovi za vzornou reprezentaci naší školy a jsme rádi, že naši vítězové z let minulých v nich našli skvělé pokračovatele.

-iša-

Optimismus a dobrá nálada čísel z našich reprezentantů již při odjezdu.

FOTOREPORTÁŽ**ZE DNE OTEVŘENÝCH DVEŘÍ**

Nabídka kariérního růstu pro naše absolventy

27. března proběhl na naší škole v pořadí již třetí **Kariérní projektový den**. Jsme rádi, že jsme mohli přivítat zástupce firem a škol: OTK Group Kolín, Svoboda Press Praha, Tisk Krásná Lípa, STI Group Česko, Panflex Statence, Uni-

verzita Pardubice a VOŠ obalové techniky Štětí. Žáci druhých až čtvrtých ročníků vyslechli inspirující prezentace, čímž se podařilo naplnit smysl akce - zlepšit orientaci žáků na trhu práce v oboru polygrafie a v možnostech dalšího stu-

dia v oboru. Odborné přednášky byly navíc pro žáky cenné i z výukového hlediska. V odpoledním programu se dostalo na individuální pohovory žáků se zástupci firem a škol. Děkujeme všem zúčastněným za spolupráci, žákům přejeme dobrý výběr a těšíme se na příští ročník.

-iša-

Třída 2.S v ProstěQ

20. března 2019 proběhla se třídou 2.S exkurze v reklamní agentuře ProstěQ v Rumburku. Vyzkoušeli jsme si potisk triček, vektorizaci, vysvětlili pojem rastrování. Viděli jsme, jak funguje plotr v akci (při vyřezávání motivu). Nalepili jsme motiv na triko a následně nažehlili pomocí příklepového termo-stroje. Dále jsme se dozvěděli informace o signmakingu při polepech automobilů, výloh, cedulí jako takových a billboardů. Byl to moc příjemný a užitečný čas strávený s výborným grafikem a majitelem firmy – Martinem Reinem. *Linda Pazderníková*

Návštěva z firmy Label Design

Prvního dubna nešlo o aprílový žert, ale o skutečnou událost v naší Polygrafce. V tento den nás navštívil pan Ing. Zdeněk Völfl z firmy Label Design. Jeho přednáška o zpracování samolepících etiket s bohatým doprovodem tištěných ukázek a videí přímo z provozu firmy ukázala našim žákům výrobu etiket pro farmacie, potravinářství včetně výroby bookletů, sandwichů a vstupenek. Pan Völfl popsal širokou škálu tiskových technologií při jejich zpracování. *-iša-*

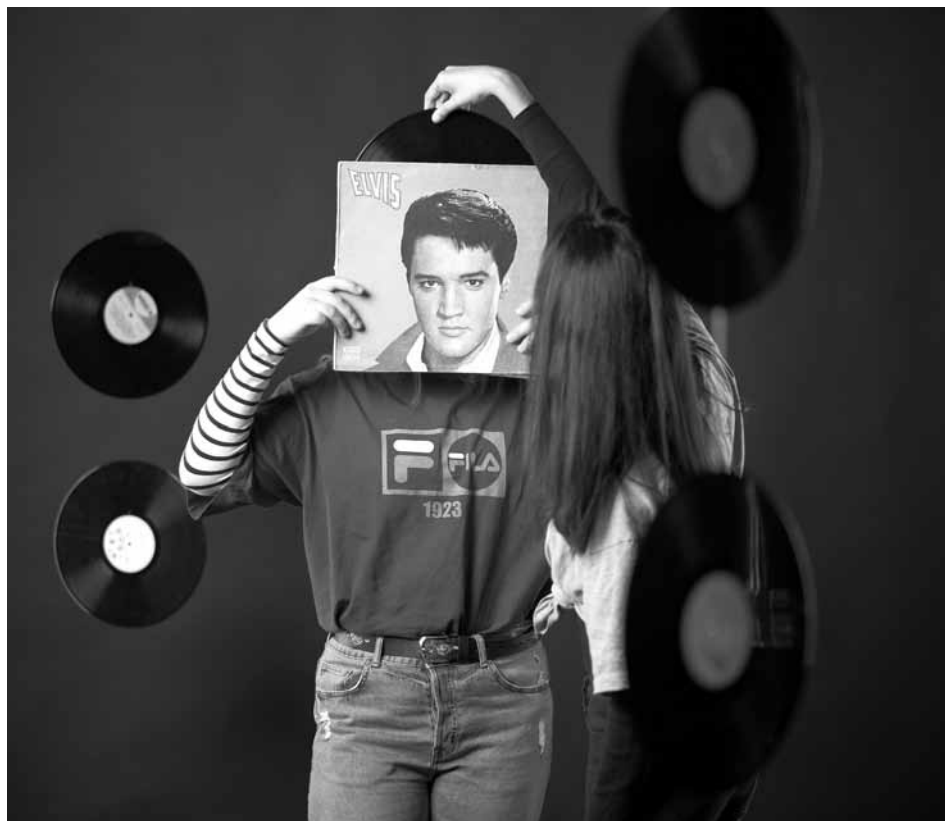

Polygrafka vystavuje

V úterý 16. dubna 2019 byla ve společenském sále Tančírny Balahala v Rumburku zahájena výstava prací studentů Střední odborné školy mediální grafiky a polygrafie. Výstava je přístupná v otevírací době tančírny a po dobu jednoho měsíce vám představí průřez studentského života. K vidění jsou nejen práce, na kterých žáci pracují v hodinách, ale také fotografie ze společenských akcí, jež se na škole konají. Všichni jste srdečně zváni. Kávu vám ráda připraví obsluha a mezitím se můžete kochat expozicí či se začíst do školního časopisu Polygrafky.

Roman Liščák

Práce Diany Čechové (2.A) ve fotostudiu na téma retro aneb vinyl a Elvis stále žijí.

V pátek 12. dubna a následně v pondělí 15. dubna proběhly přijímací zkoušky do studijních oborů. Věřme, že zkoušky byly úspěšné a v září přivítáme nejen nové žáky, ale také redaktory časopisu.

2003

Setkání absolventů po 15 letech

2018

Maturita noční můrou

Christine Sieberová

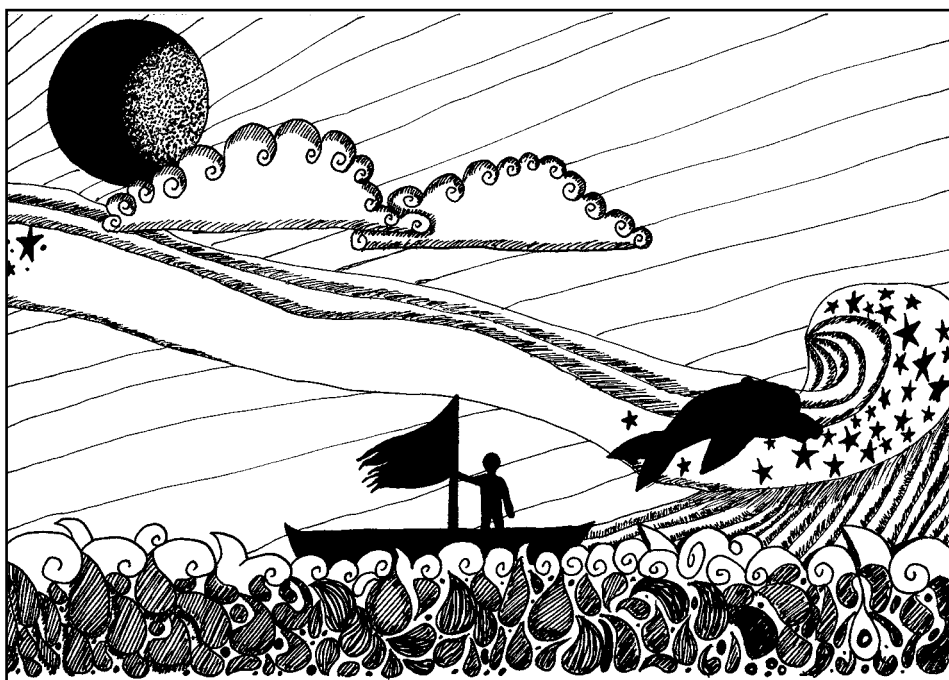
„Ťuk, tuk, tuk. Ano? Tady maturita. Ach, její-da. Už se blíží, těšíš se? Crrrrr...“ Bleskurychle otvírám oči s úlevou, že to byl sen. Setřu si z čela ledový pot a vydávám noční můru. Říká se, že maturita je „zkouška dospělosti“, toto úsloví se nám vrývá pod kůži a působí na nás, ať chceme, či nechceme. Proto se každý z nás nějakým způsobem na maturitu připravuje. Někdo se jen úzkostlivě děsí, někdo se třeba modlí, ti nejpraktičtější se učí. Ale málokomu je maturita lhostejná. Můj stůl je zaplněn učebnicemi a sešity, avšak jen proto, aby mi připomínaly mé povinnosti.

„Ne, desítku ne, prosím! Ne! Nechte mě losovat znovu! Němcová? Kdo ta byla? To byla naše známá zpěvačka? Ne, ne, už vím, byla to herečka.“ Učitelka je rudá ve tváři, vzteky se z ní pří-

mo kouří a její ruce se ke mně natahují. Začne se mnou prudce trást. Její šílený obličej mizí a vystřídá ho jiný, trochu vyděšený. Prudce se posadím na posteli. Budík ukazuje dvě ráno. Zatraceně, už zase ten sen. Pyžamo bych mohla ždímat, je úplně mokré. Nechápu, proč mi ten můj mozek nedá pokoj aspoň v noci. Stačí, že ve škole nám teď neomílají nic jiného! Ani vyspat se nemůžu.

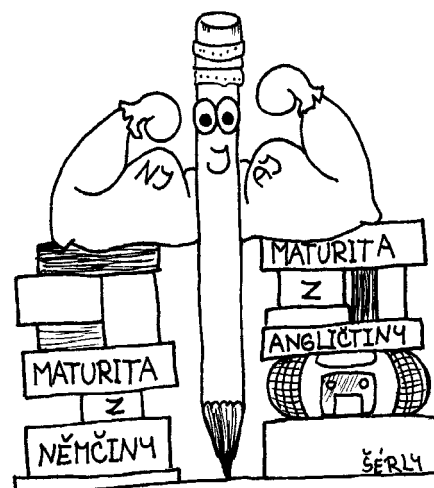
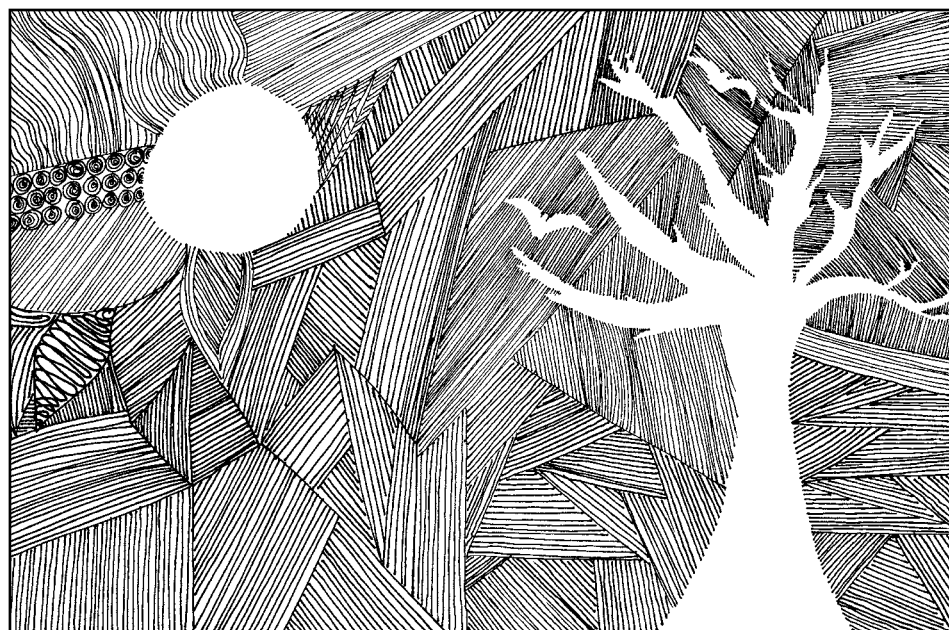
Hurá, konečně budu maturovat! Nuceně vykřikuji každý den, abych si dodala optimismu. Občas se mi přitom zvedne žaludek. Naneštěstí bývá člověk před maturitou utěšován řečmi typu: „To uděláš! Je to fraška. Maturitu dají dneska skoro každému!“ a podobně. Říkám si, jestli nejsou tyto útěchy spíše na škodu. Protože je vcelku ponižující nesplnit něco, co ostatní považují za banalitu.

Nedávno jsem zaslechla, že prý „dneska má maturitu každé blbec“. Není tedy lepší ji nemít?

Práce žáků z hodin odborného kreslení

Tereza Pišová, 1.A
Jiřina Valentová, 1.A

Úsměv jako maska

Michaela Sommerschuhová

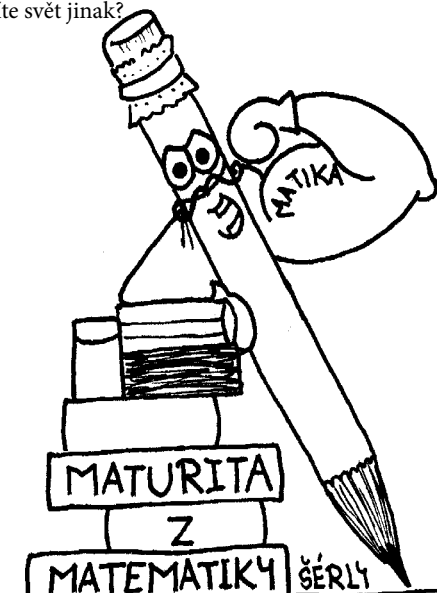
Přemýšleli jste někdy nad tím, že byste se podívali na svět jinými očima?

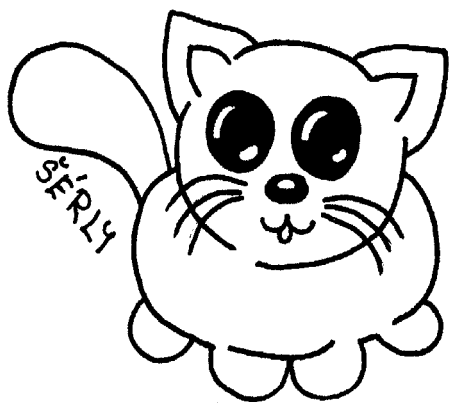
Neznamená, že když vidíte dítě, co pláče, že je doopravdy smutné. Ten, kdo se směje, nemusí být šťastný, ten, co se mračí, nemusí být zlý.

Víte, nejhorší faleš , spíše schovávám bolest, utrpení a smutek pod falešný úsměv. Každý z nás to zná, že ne vždycky úsměv značí štěstí a radost. Nechci, aby by se mě pořád dokola někdo ptal a já musela pořád vysvětlovat, co mi je. To radši vezmu masku, kterou občas nosí každý. Když máte problémy, které chcete schovat, jediná vaše možnost je maska.

Podívejte se na tento svět i černobíle, ne jenom barevně. Občas člověk musí být falešný, protože nechce ostatní zatěžovat svými problémy. Vidím to samozřejmě ze svého pohledu.

Dívám se okolo sebe a vidím ty šťastné tváře, to, že jsou šťastní a mají radost ze života. Nechci být ta, která jim zničí den. Moje rodina je šťastná, když jsem šťastná já, proč jim říkat, že šťastná nejsem, když takhle bude smutný jen jeden člověk na rozdíl od několika lidí. Maska na jednu stranu je hrozná faleš, ale na druhou stranu tím můžete udělat ostatní šťastné. A co vy, už vidíte svět jinak?

Fejeton o fejetonu

Barbara Čmejková

Ve večerním tichu si v laptopu pročítám různé fejetony. Pohodlně si k tomu lehnu do postele, kde jinde se dá nejlépe přemýšlet nežli v posteli zabalená v peřinách, s hrnkem horkého čaje, že? Musím uznat, že by bylo až moc jednoduché do Google vyhledávače zadat fejeton a zkopírovat náhodný text. To bych nebyla já.

Jak napsat fejeton? Píše se, že fejeton je publicistický styl a prý se každý z nás s fejetonem někdy setkal. Není přece těžké něco takového napsat. Může se vztahovat k obyčejným věcem každodenního života. Pomalu projíždím fejetony na různá témata. Jaké si vybrat? Muži vs. ženy? No to bych se asi moc nerozepsala. Fejeton na téma MHD? To ne. Psát o dnešní generaci? To bych se zase upsala a možná bych byla až moc kritická. Fejetony pomalu pročítám a hledám téma, které mi sedne. Zdá se, že mnozí psali fejetony s lehkostí. Dávají mi pocit, že neměli žádný problém. Obrovská slovní zásoba některých jedinců mě ohromuje.

Už bych se měla rozhodnout, upadám do myšlenkového kolotoče sama v sobě. Prý je to jednoduché, ale hlavou mi jen běží, abych neskouzla do vyprávění nebo do úvahy. Pak přijde ta nejhezčí myšlenka a tou je, že napíšu fejeton o fejetonu. Jen doufám, že jsem opravdu napsala fejeton.

Interview s herci z našich lavic

SABINA KOVANDOVÁ a BÁRA HORÁKOVÁ jsou dvě studentky z naší školy. Nebo se alespoň tak maskují! Toto interview vám čtenářům odhalí, že ve skutečnosti jsou tyto dívky talentované herečky. Prozatím si můžeme počkat na jejich vystoupení v divadelním souboru Hraničář. Do budoucna mají velké plány, dokonce i filmové plátno.

Jak jste v sobě objevily divadelní talent? Na jednu jste měly nutkání vystupovat na jevišti nebo jste se musely navzájem přesvědčovat?

S: Já jsem byla vždycky takový šašek, takže mě to bavilo vždycky. Barča mi řekla, že už v divadle hrála. I paní učitelka Čapková nás přesvědčovala, že máme jít hrát.

Do jakého divadelního souboru chodíte a jak jste se o něm dozvěděly?

B: Divadelní soubor se jmenuje Hraničář. Pověděla nám o něm paní učitelka Čapková.

Jak je Hraničář uspořádán? Je tam dobrý kolektiv?

S: Hraničář se dělí na několik skupinek přibližně po deseti lidech. Skupinky se nedělí ani podle věku či zkušeností, každá má lidi potřebné na sehrání divadla. Tak může Hraničář secvičovat několik různých představení v rámci skupin, ale vzájemně se skupinky nevidají.

Jak trénujete doma? Zkoušíte si před zrcadlem?

S: Zkouším si třeba grimasy, obličejce... Teď se musím učit, jak padat!

B: Já zkouším křičet na lidi. (Pozn. redakce: kvůli představení, Barča není zase tak zlá)

Co je podle vás složitější, texty nebo pohyb po jevišti?

S: Pro mě texty, já si nepamatuji nic. Jsem šašek, takže pohyb po jevišti mi nedělá problém. Stejně tak ani všechny ty grimasy a pocity.

B: Pro mě spíš teda ten pohyb na jevišti.

Jak to máte s trémou? Máte nějaký recept, jak se jí zbavit?

B: Já když hraju tak ji nemám. Víím, že to umím a nemám se čeho bát.

S: Já jsem nervák, já se bojím. Mám strach i ze zkoušek, ale snažím se to překonat. Nikdy nevím, jak to nakonec udělám.

Jak by podle vás měl vypadat dokonalý herec? Jaké musí mít vlastnosti?

S: Člověk to prostě musí mít v sobě. Neměl by to být nikdo, kdo je uzavřený a kdo není citově založený. Musí to být šašek, který se potřebuje vyblbnout.

B: Já si myslím, že by to měl být sebevědomý člověk, protože když si nebude věřit, tak to prostě nezahraje. Měl by být i cílevědomý, jinak se nikam nedostane.

Máte divadlo jenom jako malý koníček, nebo se mu hodláte věnovat i nadále? Plánujete se divadlem živit, nebo rovnou sníte o stříbrném plátnu?

S: Já bych se divadlem určitě chtěla živit. Konečně jsem našla něco, co mě vážně baví, a dávám do toho všechno.

B: Taky bych to chtěla určitě hrát v nějakém divadle, ale film by se mi líbil více než divadlo.

Jaké divadlo byste si chtěly v budoucnu zahrát? Máte nějaký oblíbený žánr?

S+B: Drama! Kde se bude hodně brečet a hodně hádat, aby z herců emoce úplně tryskaly.

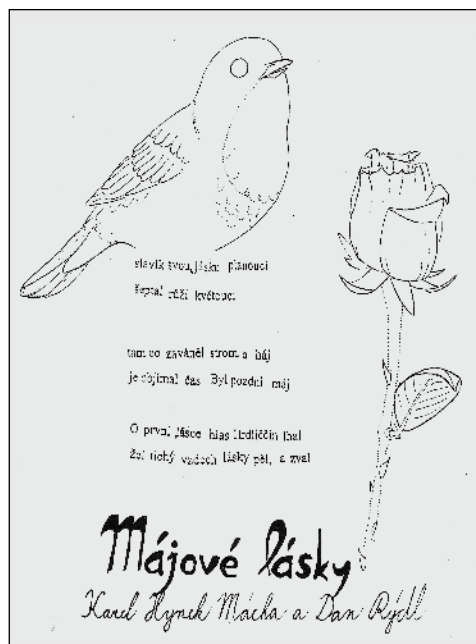
Co si myslíte, že využijete v životě i jako neherci?

B: Můžu využít zvětšenou slovní zásobu.

S: Využiju hlavně nové grimasy a obličejce. Dají se využít k nejrůznějším reakcím.

Děkuji Barče i Sabče za poskytnutí interview a příjemně strávenou přestávku ve škole. Tímto jim přeji za sebe i za celou redakci hodně štěstí na oněch prknech, která znamenají svět.

-Dan-

Fotografujeme přírodu

Práce reprodukčních grafiků v oblasti fotografie se nesoustřeďuje pouze na ateliérové focení, ale když to dovolí počasí, vyráží grafici s panem učitelem Tichým do přírody, aby zachytili její krásu. V případě skupiny ze třídy 2.A se to podařilo Kristýně Koubkové (skokan hnědý) a Vanese Bělové (narcisky).

-iša-

**Vážený pane řediteli, paní učitelky,
páni učitelé, milí rodiče, dámy a pánové.**

Dovolte nám, abychom vás jménem všech letošních maturantů co nejsrdečněji přivítali na maturitním plese. My všichni, kteří zde stojíme hrdě ošerováni, jsme na této škole strávili celé čtyři roky a někteří dokonce dlouhých sedm let! Naše cesta do 4. ročníku byla vyčerpávající a to zejména pro učitele. Nejedna z nás si vzpomene na první den na střední, kdy si pomyslel, že se v naší budově ztratí a že následně čtyři roky studia budou nekonečnou cestou. Po pár měsících jsme poznali, že cesta za vědomostmi není lehká. Někteří z nás to poznali hned, jiní začali zdokonalovat své taháky. Často jsme měli pocit, že se na nás všechno valí a že úspěšné složení maturitní zkoušky je pro nás meta. Avšak díky snaze naší... Tedy vlastně díky snaze všech našich učitelů a učitelek, kteří to s námi opravdu neměli jednoduché.

Zažívali s námi plno zážitků, jako když paní Obergruberová přišla s kamínkem v ruce a snažila se nám pomoci, nebo když paní Šabatová kontrolovala přezůvky a Radim je neměl. Ale největší zážitek byl stužkovací večírek, kde nás učitelé poznali z druhé stránky a společně s námi si užili večer.

Tohle jsme prostě MY!

Velký dík a obdiv patří vám, učitelé, to vy jste nám pomohli pochopit, že vzdělání má trpké kořeny, ale sladké plody.

Obrovský dík ale patří i našim rodičům. To oni nás nutili každé ráno chodit do školy. Nadává-

li jsme, ale nyní tu stojíme odhodláni vykročit do života, tak nejlépe, jak to jen jde.

Ten největší dík patří našemu úžasnému třídnímu učiteli panu Makovskému. Je to právě on, který za nás bojoval od druhého ročníku jako za vlastní. Žehlil naše problémy, přimlouval se za nás u ostatních učitelů. Vždy tu pro nás byl, když jsme se nepohodli, jak mezi sebou, tak s učiteli.

Však my jsme jeho milánkové!

Ještě jednou tedy děkujeme všem, kteří nám během uplynulých čtyř nebo sedmi let pomáhali, Držte nám palce, to nejtěžší období je za dveřmi.

Moc vám děkujeme za podporu.

Přejeme příjemnou zábavu a hezký zbytek večera. Pojďte si to užít s námi.

Vaše 4.S

15. 2.
2019

Ohlédnutí za Vánocemi / Betlémská cesta v Třešti

Poezii Vánoc si nikdo neumí představit bez rozzářeného stroměčku. Daleko dříve než vánoční stroměčky se stavěly v našich rodinách betlémy. Za rozšíření tohoto zvyku vděčíme svatému Františkovi z Assisi, který dal v roce 1223 první podnět k vánočnímu stavění jeslíček.

V Třešti má stavění betlémů více jak dvousetletou tradici. Na počátku 19. století se objevovaly papírové betlémy, ve druhé polovině 19. století dřevěné figurky. Místní řezbáři vyřezávají postavičky a zvířátka dodnes.

Třeštské betlémy jsou komponovány jako dioráma, v němž se krajina vytvářená z pařezů, mečů a jiných přírodnin stupňovitě zvedá a přechází v krajinu malovanou, tzv. „lončoft“. Třeštské betlémy neztrácejí své

kouzlo a příchodem se každoročně ukazují v novém kabátě.

Zajímavostí je Betlémská cesta. Každoročně v období od 26. 12. do 2. 2. mohou lidé navštívit domácnosti. Od roku 2008 je Betlémská cesta o trochu delší, vede až do centra Prahy, do Jindřišské věže.

-Liščák-

Vzpomínáte na dřívější doby, kdy jste vyjeli na výlet a přední sklo od automobilu bylo po chvíli jízdy plné šmouh od rozplácených hmyzáků? Nyní přejedete celou republiku a auto je nablýskané, jako když jste vyjeli. Svědčí to o úbytku hmyzu v přírodě. Podle měření našich západních sousedů je v Německu pokles v početnosti hmyzu 75% za posledních 25 let.

MÁTE RÁDI PŘÍRODU? Bud'te „líní zahradníci“

Asi si většina z nás všimá, že v přírodě není tolik motýlů jako dříve. Ale nejedná se jen o ně, ale i o další zástupce z entomologické říše.

Představíme-li si potravní řetězec, musíme si uvědomit, že tak ubývá i přirozené potravy ptákům, obojživelníkům, plazům, rybám a jiným dalším živočichům a celý biosystém tak může být ohrožen. Když bychom došli s myšlenkami ještě dále, tak kdo bude v budoucnu opylovávat naše rostliny?

Zpozorovali jste, že v zimě chodilo ke krmitkům méně ptáčků? Víte o tom, že naše opěvovatele slunných rán, kosy černé, zabíjí nyní africký virus usutu? Dříve kos patřil mezi nejrozšířenější zahradní ptáky. Opeřenců v ČR celkově stále ubývá, od roku 1982 klesl počet ptáků zemědělské krajiny o 33,5 procenta, zatímco populace lesních druhů se snížily o necelých 15 procent. Neméně zajímavé je to, že ornitologové uvádějí skutečnost o úbytku ptactva po vstupu země do EU a změnou zemědělského hospodaření, a tak vyšším využíváním pesticidů a herbicidů. Podobně je tomu u hmyzu.

Chceme-li zachovat přírodu nejen pro nás, ale i pro příští generace, zamysleme se! Pro některé bude možná příjemné i pomyšlení, že je to nemusí nic stát. Naopak. V tomto případě bude dobré zvolnit a být tak trochu „líný zahradník“

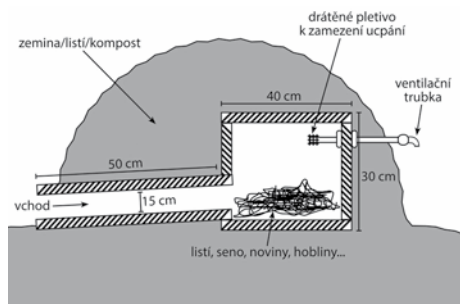
a na svém pozemku občas nechat nějaký ten koutek bez povšimnutí, zarostlý, kde se právě budou moci líhnout housenky motýlů a mít se kde schovat hnízdící ptáci nebo například také ježek. Takový ježek evropský, chcete-li obecný, spořádá za noc až 70 g potravy. Může vám tak neskutečně na zahrádce pomoci od nepříjemných slimáků, kteří vám spásají zasazenou úrodu a vy se je snažíte hubit pomocí jedovatých granulí, často však marně. Je dobré přemýšlet, nepoužívat chemii a vrátit se k přírodě, vše zvládne ona za nás. Zahrada není anglický trávník a v něm plastový modrý bazén, což je fenomén dnešní doby, ale i kousek místa pro divočinu.

-Liščák-

Domeček pro ježka

Ne, nebojte se, nyní se nebudeme bavit o kleci a o známém hlavolamu, který proslavil Jaroslav Foglar.

V předchozím článku jste se dozvěděli o tom, jak je dobré mít na zahrádce ježka. Nevíte, jestli k vám večer chodí? A co takhle si ho nastěhovat? Chce to najít si klidný koutek zahrady, kde je třeba i křoví, shrabané listy z minulého roku či kompost. No a tam mu vyrobíme domeček. Nejlepší je udělat dřevěnou bedýnku o rozměrech nejméně 30 x 30 x 40 cm, do které vytvoříte vchod, dlouhý minimálně kolem půl metru. Je nutné udělat ho svažující se, aby dovnitř nezatékalo. Nezapomeňte na odvětrávací dutinu, která se dá udělat z vodovodní trubky. Na konec větracího otvoru dejte nějakou děrovanou mřížku proti ucpání. Celý domeček vystelte například suchým listím, senem či při nedostatku přírodního materiálu natrhanými novinami. Budku zakopejte nebo přihrňte v hromadě hlíny, listí nebo slámy, aby byla v zimě dostatečně izolovaná. Celý postup je znázorněn i na příloženém obrázku (schématu).

A nezapomeňte, že pokud zase máte supermoderní betonové ploty, jež obklopují celou zahradu, tak ježek nemá kudy přijít! Malá díra v plotě či pod ním je přístupovým místem, kudy k vám může přijít příroda.

-Liščák-

PRECIOSA divize Components HLEDÁ GRAFIKA

- Příprava grafiky a tisku marketingových materiálů.
- Práce v Adobe (InDesign, Photoshop, Illustrator).
- Dobrá znalost angličtiny.

Nabídka je pro letošní absolventy, případně, pokud máte možnost oslovovat i bývalé absolventy vaší školy, tak bych ráda nabídku dostala i k nim.

Jana Šťastná HR SPECIALIST
M +420-739520090 | P +420-488115314 |
jana.stastna@preciosa.com

Preciosa Components, Opletalova 3197/15,
466 01 Jablonec nad Nisou, Czech Republic

V 57. čísle Bezevšeho jsem napsal článek „Osudové osmičky“, ve kterém jsem psal o kulatých výročích důležitých událostí, a to z let 1918, 1938, 1948 a 1968. Nyní již máme rok 2019 a i tento rok nám nabízí zajímavá kulatá výročí. V tomto článku se budu věnovat Janu Palachovi, jelikož je to v době psaní článku aktuální téma.

JAN PALACH

Jan Palach se narodil 11. srpna 1948 v Praze Josefu a Libuši Palachovým. Vyrůstal ve Všetatech nedaleko Prahy, kde byl později také členem sokolské jednotky, kde byli i jeho rodiče, a sboru Českobratrské církve evangelické v sousední Libiši. Jeho otec provozoval od třicátých let cukrárnu s výrobou, o kterou, stejně jako ostatní živnostníci, přišel v roce 1951.

Jeho otec byl pro něj velkým vzorem, vyprávěl mu o národních dějinách a zřejmě díky tomu se v budoucnu začal zajímat o historii. Rodiče ho a jeho staršího bratra vychovávali v prvorepublikovém duchu. Otec v roce 1962 zemřel na infarkt, což hluboce otřásl jím a celou rodinou. Ve Všetatech v letech 1954-1963 navštěvoval základní školu, po ní nastoupil na gymnázium v Mělníku, které je dnes po něm pojmenované. Po maturitě se v roce 1966 hlásil na Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy, ale kvůli svému původu nebyl přijat. Nastoupil proto na vysokou školu ekonomickou, obor politická ekonomie. Na Filozofickou fakultu se znovu pokusil dostat v roce 1968, tentokrát byl přijat a nastoupil do druhého ročníku.

Toť stručně o Janu Palachovi. Abychom porozuměli celé situaci a pochopili kontext jeho činu, musíme se vrátit o několik měsíců zpět do roku 1968. O těchto událostech jste si mohli přečíst už ve zmiňovaném 57. čísle, proto tedy stručně. Ten rok 21. srpna vpadla vojska Varšavské smlouvy do Československa, aby zastavila probíhající Pražské jaro, tedy období, kdy se společenská situace uvolňovala a hlavní představitelé Pražského jara v čele s Dubčekem se pokoušeli o liberalizaci režimu a zaváděli reformy, ať už ekonomické, nebo společenské (např. zrušení cenzury).

Ovšem Sovětskému svazu a dalším zemím východního bloku se taková situace vůbec nelíbila. Diplomatičtím nátlakem se snažilo vedení SSSR zastavit snahy reformních komunistů. Reformy vadily i konzervativním komunistům. Strana tak byla rozdělena na příznivce a odpůrce změn, respektive příznivce a odpůrce Dubčka. Odpůrci nakonec předali na začátku srpna tzv. „zvací dopis“, ve kterém vyzývali Sověty k pomoci proti hrozi kontrarevoluci v Československu. 21. srpen byl pro lidi šok, konec nadějí a iluzí, že by se mohlo něco změnit, a hlavně pocit bezmoci. To Palach velmi špatně snášel a nehodlal se s tím smířit. Chtěl něco udělat.

Již v září 1968 se v Polsku upálil Ryszard Siwiec, a to za přítomnosti sta tisíc lidí a vedení polské komunistické strany. Jeho čin byl zamlčen a dodnes není příliš známý. Hned v listopadu se na náměstí v Kyjevě upálil disident Vasil Malukuch, přičemž vykřikoval hesla „Pryč s okupanty Československa“ a „Ať žije svobodná Ukrajina! Sláva Ukrajině!“. Naděje na změnu byla pryč a zbyla jen bezmoc. V lednu roku 1969 už vymýšlí svůj plán. Píše dopis tehdejšímu studentskému vůdci Luboši Holečkovi, ve kterém vyzývá k obsazení rozhlasu a vysílání výzvy ke generální stávce. O deset dní později, 16. ledna 1969, se v Praze v horní části Václavského náměstí polije hořlavinou a zapálí. Na místě nechá dopis, v němž napsal toto:

„Vzhledem k tomu, že se naše národy ocitly na okraji beznaděje, rozhodli jsme se vyjádřit svůj protest a probudit lidi této země následujícím způsobem. Naše skupina se skládá z dobrovolníků, kteří jsou odhodláni se dát pro naši věc upálit. Já jsem měl tu čest vylosovat si jednotku a tak jsem získal právo napsat první dopisy a nastoupit coby první pochodeň.“

Naše požadavky jsou:

- Okamžité zrušení cenzury
- Zákaz rozšiřování Zpráv (tiskovina vydávaná okupačními vojsky, pozn. red.)

Jestliže naše požadavky nebudou splněny do pěti dnů, tj. do 21. ledna 1969, a nevystoupí-li lid s dostatečnou podporou (tj. časově neomezenou stávkou), vzplanou další pochodně.

Pochodeň č. 1

P. S. Vzpomeňte na srpen. V mezinárodní politice se uvolnil prostor pro ČSSR, využijme jej?

S vážnými popáleninami je převezen do nemocnice. Tam s ním poté byla ještě nadržena krátká nahrávka (celou ji lze najít na internetu), ve které mimo jiné říká: „Člověk musí bojovat proti tomu zlu, na který právě stačí.“ Zpráva o jeho činu se rychle šířila doma i v zahraničí. Lidé jsou šokováni a ptají se mezi sebou, kdo bude další pochodeň. Sám Palach si další mrtvé nepřál a podle všech informací ani nebyl s nikým domluvený a ani neexistovala žádná skupina, která by ho měla následovat. Přesto další pochodně vzplanuly a nejen v Československu. V následujících měsících se o upálení pokusily desítky lidí. Druhým nejznámějším je Jan Zajíc, který se sám označil za pochodeň č. 2. Další činy se mezi veřejnost příliš nedostaly a dodnes nejsou příliš známé. Na Palacha ale lidé nikdy nezapomněli. I když jeho čin neměl dlouhodobější účinek, jeho odkaz žil v lidech dál. Dá se říct, že „zafungoval“ až v lednu 1989, kdy si lidé připomínali 20. výročí jeho úmrtí a spustili sérii protirežimních demonstrací, které v listopadu vyústily v Sametovou revoluci.

Jan Válek

Běháš, běhám, běháme

Jelikož se blíží slunečné počasí, které je ideální na nějakou vyjíždku na kole nebo na menší běh, přináším vám rozhovor s varnsdorfským sportovcem Karlem Valentou. Kája je můj kamarád. Sice krátkou chvíli, ale je. Absolvovali jsme spolu pár výšlapů na okolní kopce a řeknu vám, jít na Jedlovou v půlmetrovém sněhu a za tmy opravdu legrace není. Ale zvládli jsme to. V rozhovoru se například dozvíte, že běh není jen o běhu, že v pravidelnosti je síla nebo jak se dá zpackat závod lajdáctvím. My jsme si rozhovor užili u kávy, tak si ji taky uvařte a užijte si ho stejně jako my.

Mohl by ses prosím v krátkosti představit?

Mé jméno je Karel Valenta, jsem úplně obyčejný pracovník na oddělení kvality v místní firmě Benteler a věnuji se trošku sportu. Teď aktivněji, protože jsem zaměstnaný v kanceláři a to znamená, že sedím pomalu celý den u stolu. Potřebuji proto najít alternativu a po práci nějakým způsobem vyfouknout. Odpustit hlavě a dát zabrat tělu. Hlavně aby ze mě nebyla velikánská koule. (Směje se) Ve Varnsdorfu jsem se narodil a bydlím tu už pár let, řekl bych, že už víc jak čtyřicet. Nikdy jsem nebydlil jinde. Bydlím tam s pejskem, kterého mám deset let, takovou malou běhací potvůrku, s kterou trávím hodně

časů. Vlastně i díky ní jsem se začal pořádně hýbat. Párkrát jsem přemýšlel, že z města odejdu, ale nakonec jsem zůstal. Docela hodně se mi tu líbí a nemíním odtud odejít, i když spousta kamarádů už to vzdala a utekla.

Tíhl jsi ke sportu už od malička, nebo tvá vášeň pro něj vznikla až později?

V podstatě mi sport nikdy nevald. Na škole jsem nebyl dobrý v gymnastice a ani v ničem podobném. To mi prostě nešlo. Takže když se šlo v tělocvičně na kruhy, bylo to pro mě utrpení, ale když došlo na běhání, to jsem byl rád. Nedělal jsem to ale nijak aktivně. Jezdil jsem na kole, běhal jsem, ale že bych se tomu věnoval nějak poctivě, že bych měl tréninky nebo se zúčastňoval závodů, to ne. To přišlo až zhruba šest let zpátky, kdy jsem dostal kancelářskou práci. Pak jsem začal opravdu poctivě trénovat. Potkával jsem nové lidi, kteří mě motivovali, a s kterými jsem se chtěl poměřit na závodech. Zjišťoval jsem, že bych mohl přistě zkusit tamtoho předběhnout a zlepšovat se. Takhle se člověk posouvá. A samozřejmě sem patří i společ-

né výběhy s kamarády, které jsou pro mě asi nejdůležitější a kterými poznávám spousty nových míst. Tohle je pro mě to stěžejní. Takže od malička ano, ale aktivně až teď posledních šest let.

Proč sis vybral zrovna běh?

Ono to není jenom o běhání. Když chceš běhat na nějaké úrovni a chceš se v tom zlepšovat, tak k tomu musíš dělat i doplňkové věci. Musíš trošičku posilovat střed těla, musíš jezdit na kole, posilovat a protahovat se. Je to prostě potřeba. Takže jenom neběhám, jezdím i docela dost na kole. Těch tři a půl tisíce kilometrů ročně naježdím, ale zrovna i to samé naběhám. Chodím také plavat. Zavítám i do fitka, ale posiluji také doma vlastní vahou. Je toho trochu víc, ale běhání převažuje, při běhání trávím nejvíce času. Hlavně protože mě to vytáhne opravdu do míst, na která bych se na kole nedostal. Já jsem stále v kopcích a to se mi na kole moc nechce.

Jaký byl tvůj „srdcový“ závod?

V posledním roce to byl asi krásnolipský Parkmaraton. Běhá se v Krásné Lípě, to je asi jasné. Koná se na konci srpna a vede parkem po Köglerově naučné stezce, takže je to skoro čistý trail. Vyběhne se z náměstí a téměř okamžitě se začneš pohybovat v lese. Je tam hodně kopečků. Předloni jsem běžel půlmaraton a rok předtím také. Ale loni jsem poprvé zvolil maratonskou distanci. Chtěl jsem si vyzkoušet, jak moc to bolí, když člověk běží celý maraton takhle v kopcích. Pro informaci je tam přes tisíc metrů převýšení, což je asi nejtěžší maraton v Čechách. Hrozně se mi tam líbilo. Asi to bylo i z toho důvodu, že jsem ho vyhrál. (Směje se.) Byl to pro mě i boj, ale hlavně jsem si ho prostě užil. Srdcový i v tom, že tam člověk má spoustu kamarádů, ale opravdu kupu, kteří běží půlmaraton (poloviční distanci). Vybíhali za hodinu po nás a my je vlastně na trati všechny potkali. Je to obrátková trať. Přiběhneme na náměstí, otočíme se a běžíme v protisměru to samé a všechny ty závodáky, všechny ty kamarády tam potkáváme. Což je super. Můžeš je povzbudit a oni můžou povzbudit tebe. Mně se letos všichni smáli, že jsem jediný, který se směje, když je potkávám. Ale to protože mě to baví.

Kdy jsi prožil svou největší sportovní krizi?

To je těžko říct. Jsou to asi různá zranění, která člověka při tomto sportu potkají. V mém případě teď ještě doléčuji zraněné lýtko, nebylo to nic fatálního, ale musí se to vyléčit pořádně. A to mi asi nejvíce vadí, když mě něco takového zastaví. Měl jsem jenom dvě taková zranění. Tohle je vlastně druhé. Před dvěma lety jsem si zas natrhl zadek... tedy hýžďový sval a ten taky bolel. Ten mě také trochu omezil, ale v žádném případě mě nezastavil úplně. Mohl jsem aspoň chodit, jezdit na kole nebo plavat. Vždycky to bylo na chvíličku. Na měsíc a pak to šlo. Takže krize byly asi nejvíce zranění. Nejdéle to byly asi dva měsíce, kdy jsem to prostě nemohl dělat tak, jak bych si představoval, ale nikdy jsem nemusel přestat úplně. To má asi každý sportovec. Vždy se něco takového přihodí, ale většinou je to z toho důvodu, že něco zanedbá, že většinou nevěnuje té kompenzaci čas nebo neposlouchá své tělo. Protože tělo si vždycky řekne, že se něco děje. Většina sportovců to ale přehlídá a říká si, že to přejde, že se to rozběhá. V osmdesáti procentech případů ano, ale někdy také ne a přijde to, že něco odejde.

A naopak jaký byl tvůj největší sportovní úspěch?

Já si jich moc nepamatuji, protože opravdu nejsem takový, že bych si každý závod nějakým způsobem analyzoval, dělal si statistiky a vše si zapisoval. Pro mě je důležitější setkávání se s kamarády a atmosféra. Ale za poslední rok asi největší sportovní úspěch z mého pohledu byly prominentní vrcholy Lužických hor, které jsem běžel loni. Byla to velká výzva a právě jsem věnoval tři čtvrtě roku, kdy jsem si všechny vrcholky, které jsem pak musel překonat, probíhal, zkoumal ze všech možných stran, hledal různé zkratky, bylo to prostě hodně přípravy. Při akci samotné mne doprovázel tatínek a vlastně celý tým, protože se do toho zapojila i švagrová, teta a kamarádi. Byl jsem rád, že jsem v tom nebyl sám. Jeden z kamarádů mě doprovázel přes 50 km, další nás na kole dokonce dohnal a chvíli jel s námi. Byl to Herby Schwarz, který se jel po svém závodě v Kytlicích na mě podívat, a ještě jsem se tomu smál čtrnáct dní, protože mi vezl nanuk. Byl na triatlonu, kde mají mrazák plný nanuků a on nelenil, sbalil ho a jel v tom vedru za mnou. Samozřejmě z nanuku byla kaše, než dojel.

Co tě přimělo k běhání na Jedlovou a proč zrovna ona?

Pro mě celkem lehce dosažitelný kopec, pod kterým se dá snadno parkovat, takže když opravdu nebyl čas, stačilo zajet pod kopec do Jiřetína a oběhnout si to tam. Ale ten impuls tomu vlastně dal úplně jiný kamarád, který tam už dávno neběhá. Začalo to tím, že jsme běhali s kamarády z Benteleru. Jezdili jsme tam každý týden asi desetkrát po sobě a bylo nás šest nebo sedm. Pak to nějak začalo vadnout. Kamarádi přestávali jezdit, tak jsem tam ještě chvíli běhal sám. Myslím, že po jedenácti týdnech to skončilo úplně. Nikdo další už tam prostě nejel. Říkám si, po jedenácti jdu na kopec, to je docela dobré, jedenáct týdnů je celkem slušná doba. Pár týdnů jsem na Jedlově nebyl. Asi dva nebo tři. Docela mi to scházelo. Ten kopec je hezký,

je tam spousta cest nahoru a nahoře je záchytný bod, když je bída na pití. Jsou tam krásné výhledy i západy slunce a je tam do všech koutů vidět, když se vyleze na rozhlednu. Takže je to taková dominanta, která je lehce dosažitelná. Nebyl to pro mě tak brutálně těžký kopec. Už po nějakém pátém výběhu jsem ho vyběhl celý. A pak už se tam člověk jen vracel. Schválně, jak dlouho to vydrží dál. Momentálně se blížím k třístému výběhu. Občas se ke mně někdo i přidá. Teď jsem rád, že můj kamarád Vojta opravdu vyráží každý týden už skoro po třicáté. To se ještě nikomu nepovedlo.

Před třemi lety jsi založil Běžecký kroužek Varnsdorf, co tě k tomu vedlo a co jsi od toho očekával?

Nebyl jsem na to úplně sám, to musím v první řadě zmínit. Byli jsme na to dva, kteří tento nápad měli. Já a ještě Pavel Vodička. A nápad byl takový, aby ve Varnsdorfu vznikla nějaká skupina, která nebude závislá na žádném atletickém klubu. Aby to byla parta kamarádů, kteří se budou spolu pravidelně scházet, pravidelně se proběhnou, budou dělat běžecké výlety anebo i jiné aktivity. Hráli jsme spolu i poker prostě jako kamarádi. Běhala s námi skvělá parta mladých lidí, kteří se ale rozprchlí různě po vysokých školách nebo po pracích. Běhávali jsme pravidelně každý týden. Po nějakém tři čtvrté roce to malinko usnulo, protože Pavel začal mít práci někde v Praze a já jsem na to neměl moc času, ale scházelo mi to. Hlavně mi scházelo setkávání se s těmi lidmi. Jít do AC v Rumburku nebo do Slovanu ve Varnsdorfu znamená mít předepsané závody i tréninky a nám šlo právě o to se pouze spolu proběhnout nebo spolu někam vyrazit na běžecký výlet. To prostě nikdy ve Varnsdorfu nebylo. Neexistovalo, že by ti někdo poradil, co si kupuje nebo jak běhá. Chodili se za námi dívat i lidé, kteří chtěli začít běhat, ale neměli na to odvahy. Já jsem jim řekl, co z mého pohledu dělají špatně. Nejsm žádný trenér, ale hodně jim to pomohlo. Leccos mě už bolelo a leccos přebolo, tak už vím co nedělat. Teď kroužek funguje a scházíme se minimálně jednou týdně. Také už to je asi sto šedesát týdnů, co tam takhle chodíme. V pravidelnosti je síla.

Máš nějaké plány na rok 2019, které bys rád zmínil?

Vždy nad tím přemýšlím v dost krátkém období. Pokaždé si nějaký rok naplánuji, čeho bych chtěl docílit, a za tím si pak jdu. Letos bych chtěl uběhnout jeden z maratonů, plánuji dosáhnout času pod tři hodiny. To už je pro amatéra docela rychlost, a pokud by se mi to povedlo, rozhodl jsem se, že si dám jako odměnu další maraton na podzim v Athénách. Chtěl bych se podívat vlastně na to gró, kde to všechno začalo, a proběhnout se do Olympu. Je to obrovský zá-

vod a je tam hrozná spousta lidí. Většina trati vede ošklivě po asfaltu po dálnici, ale je to zážitek podívat se tam a zažít si tu atmosféru v Athénách. To je teď můj cíl na tento rok. A také bych chtěl znovu oběhnout prominentní vrcholy Lužických hor. Ale chtěl bych to zkusit v protisměru.

A co běh z Tater k Dunaji? Jak ses k němu dostal?

Dostali jsme se k tomu tak, že jsme běželi tři roky po sobě s týmem závod, který vedl ze Sněžky do Prahy. Tým byl o sedmi lidech a vždy si mě zvolili jako kapitána, aby se zbavili starostí. (Směje se.) Pokaždé jsem musel sehnat lidi a předloni jsem to udělal tak, aby se mezi sebou vůbec neznali. Poprvé se poznali až na parkovišti v České Lípě. Byl to úžasný zážitek vidět jak se navzájem poznávají a jak začnou pracovat jako tým, ač se do té doby nikdy neviděli. Dneska jsou z nich obrovští kamarádi a navzájem si píší a pomáhají si. Byli jsme úspěšní a třikrát po sobě jsme to vyhráli. Ale ten závod skončil. Po naší třetí výhře nám slíbil pan ředitel, že nám dá startovné na další ročník zdarma, abychom to mohli prostě uskutečnit. Najednou přestali fungovat webovky a pan ředitel neodpovídá, ani nezvedá telefony. On byl trošičku v některých oblastech lajdák, a proto se nám také třikrát po sobě stalo, že jsme předběhli značící vůz, a to se prostě na závodech neděje. Kdybychom neměli naučenou trasu, závod by pro nás skončil, protože bychom nevěděli, kudy běžet. Takže to byla jedna z těch věcí, která nás tam zamrzela, a kdyby letos Sněžka ještě byla, tak tam stejně už nikdo z kamarádů moc nechtl. Byl jsem z toho

zklamaný, ale protože jsem chtěl letos nějakou podobnou aktivitu, a protože spousta kamarádů, kteří v tom týmu byli, to chtěli zažít znovu, hledal jsem alternativu. A to je právě běh z Tater k Dunaji, který je tedy delší (asi 340 km), náročnější a je pro větší tým. Pro dvanáct lidí, takže na dvě velká auta. Rekord trati je nějakých 24 hodin, což je opravdu celý den. Celý tým musí být na nohou a všichni se navzájem podporují a jsou vzhůru. Bude to hodně náročné a jsem na to sám zvědavý. Znamená to také obrovské množství příprav. Je leden a já už jsem proseděl šest hodin nad mapami a už přemýšlím, komu dát jakou etapu. Bude to obrovská zkušenost a neuskutečný zážitek.

Moc Karlovi děkuji za poskytnutí rozhovoru, protože byl velice zajímavý, výživný a mnoho jsem se dozvěděla. Doufám, že se líbil i vám, milí čtenáři Bezevšeho, a že jsme vám přinesli něco, co jste doposud o běhu nevěděli.

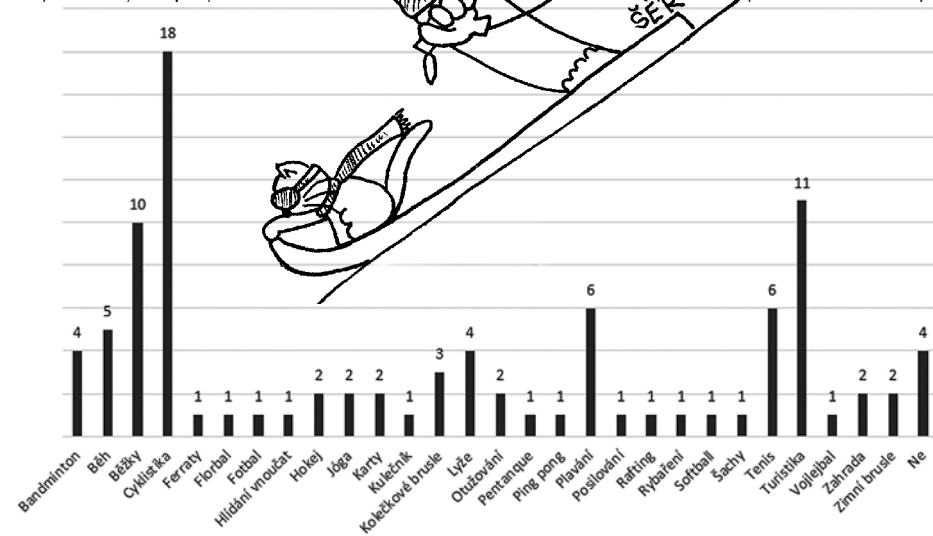

-kajča-

POLYGRAFKA versus SPORT

Sport je velice důležitý, obzvlášť když máme zaměstnání, kde celý den jen sedíme. A to se týká třeba i našich grafiků. Tělo pohyb potřebuje a sport je skvělý i v tom, že můžete tzv. vypnout hlavu, dát jí trochu odpočinku a soustředit se jen na fyzickou zátěž. Vyšla jsem tedy do poly-

grafických chodeb a zjišťovala, jak jsou na tom naši školní pracovníci. Na prvních příčkách se umístila cyklistika, turistika a běžky! Našly se tu i zvláštní sporty, ale o které se jedná, najdete až v grafu, kde se dozvíte i počet osob, které daný sport vykonávají. -kajča-

NA SLOVÍČKO A NA KÁVIČKU

Máte rádi kávu? Já ano. To byl jeden z důvodů, proč jsem se rozhodla zavést rubriku „Na slovíčko a na kávičku“, kterou najdete v každém dalším Bezevšeho. Budou to rozhovory s lidmi, kteří kávu milují a mají kavárnu. Vyzpovídám je a zároveň ochutnám jejich kávu. Jako první jsem navštívila novou rumburskou kavárnu Caffé Stodola. Když vejdete do místnosti, hned si všimnete motorek, co visí na zdi. Jako další vás zaujme milá obsluha a nakonec káva. Donesou vám ji sice na dřevěném, nikoli zlatém podnose, ale to nemění nic na tom, jak je dobrá. Pak už vám jen zbývá usrkvat a užívat si tu klidnou, útulnou a pozitivní atmosféru.

Mohl byste se prosím v krátkosti představit?

Mé jméno je Jan Kratina a jsem stavební inženýr, studoval jsem v Brně na VUT stavební inženýr. Brno je studentské město a studenti se rádi setkávají v kavárnách. Ať už na „pokec“, vyplnění času mezi přednáškami, nebo si chtějí dát jen něco rychlého k svačině. Tak to bylo i u mě a trávení času v kavárně mě baví dodnes. Vybudovat si vlastní kavárnu byl můj sen. Za svým snem jsem si postupně šel a prací ve stavebnictví jsem získával zkušenosti a určitý náhled, jak by měla má kavárna v budoucnu vypadat. Nakonec se mi podařilo před pěti lety pro budoucí kavárnu získat prostory, a tím dostávala moje vize reálnou podobu. Když jsem na začátku roku 2018 prodal svůj rodinný domek, měl jsem možnost investovat do kavárny ne jenom čas, ale i potřebné peníze. Začal jsem si plnit sen a kolem toho se začala dít spousta věcí. Původní plán byl brát kávu z malopražírny z České republiky a prodávat ji tady. Ale čím víc jsem se kolem toho začal motat a čím víc bylo různých školení, tím to nakonec dospělo k tomu, že jsem objížděl různé malopražírny, začalo mě bavit kafe od základu a chtěl jsem se dozvědět víc. Takže jsem se domluvil s jednou pražírnou na Slovensku a tam jsem odjel pražit. Byl jsem tam asi týden v kuse od rána do večera. A na konci toho týdne jsme tu pražírnu rozmontovali, naložili do dodávky a odvezl jsem si ji sem. Koupil jsem ji od nich. A tak to celé začalo i s pražením. To je to, co mě baví. Baví mě hodně dělat z kávovarem, baví mě to hodně v pražírně a baví mě i komunikace s lidmi, ale na to čas úplně není.

Proč zrovna kavárna?

Byla to studentská láska, protože mě hrozně začalo zlobit, že když mi přijeli kamarádi z vysoké, neměl jsem je kam vzít. Musel jsem je posadit do auta a jeli jsme třicet kilometrů, aby si mohli něco takového užít, což mě trochu trápilo. Zároveň mě všichni odrazovali, ať to nedělám, ať zbytečně neinvestuji, a proč to dělat v Rumburku, kde to lidi nepochopí. Ta naše parta měla asi deset lidí a jenom jeden z nich byl z Brna. Po vysoké v Brně všichni zůstali a já jediný jsem šel zpátky. Trápí mě, že všichni vystudují, zůstanou ve velkých městech a nejdou zpátky do maloměst, aby udělali něco nového. Snažil jsem se sem dát věci, které mám sám nejraději. Od kvalitní kávy, sypaných čajů, po limonády On lemon a kvalitní vína. I když je někdy velký problém se závozem a pro většinu musím osobně do Prahy.

Jak vznikl název Stodola?

Nechtěl jsem název kavárny nijak spojovat se svým jménem nebo s naším výběžkem a nejsem už úplně na moderní věci. Mám raději, když je to staré a Stodola je kombinace všech těchto věcí. Stodola pro mě evokuje čerstvost, protože když jdu do stodoly, tak tam uskladním brambory nebo ječmen, ale můžu si tam dát i starý nábytek nebo starou motorku. Tyhle motorky, co tu visí, a spousta dalších věcí se jenom vytáhly ze stodoly. Ale když se mi sem hodí i něco nového, dám sem i novou věc. Ten název měl evokovat tohle celé. Jednou mě to napadlo a od té doby jsem se toho držel, protože se mi to líbilo. Dneska jsou jména kaváren všechna možná, ale tohle jsem nikde neslyšel. Mělo to tu spíše působit zatepleně a příjemně, než abych sem dával samé trámy a slámu jako ve stodole. Šlo spíše o to, co Stodola v lidech vyvolá vnitřně.

Dočetla jsem se, že otevření vlastní kavárny byl váš životní sen. Co bylo předtím? Jaké jste měl zaměstnání?

Po vysoké jsem šel do rodinné stavební firmy a to byl začátek všeho. Měl jsem možnost se realizovat při opravách starých domů, od výkresů po samotnou realizaci a v některých případech jsem stavební úpravy dělal já sám. Stavaření mě stále baví, baví mě staré domy, které mají ducha a já jim vracím i jejich kabát. Moje práce na stavbách se hodně odrazila při realizaci kavárny, kdy jsem měl možnost pohrát si s interiérem a navrhnout si ho podle svého.

Kdo vám pomáhal v realizaci vašeho snu?

Rodina. Nevím, jestli byli na začátku úplně nadšení. Věděli, že práce v gastronomii je velmi náročná. Podporovali mě ale od začátku a maminka mi stále pomáhá s novými nápady do kuchyně, tatka zase při práci v pražírně. Bez jejich podpory by to nešlo.

Hledal jste inspiraci v jiných kavárnách nebo jste vše udělal jen podle sebe?

Ano, ale těžko říct v jakých, protože jsem byl tenkrát dost nabitý z Brna. Z každé kavárny je něco. Malinko jak z Prahy, tak ze Šumperka, z brněnských kaváren..., je to opravdu taková směs. Spíše jsem tam chodil nasávat atmosféru. Atmosféra, kterou jsem viděl na baristovi a na těch lidech, kteří tam jsou, mě utvrdila v tom, že to má smysl udělat, že ten nápad není špatný a že ten nápad prostě chci. To mě k tomu hodně lákalo. Jsem hrozně rád, že když se v Praze projdu, tak tam mám třeba padesát kaváren, do kterých zajdu, protože vím, že to kafe bude dobré. Moje oblíbená je Vnitroblok nebo Super Tramp. Stodola má z každé kavárny kousíček. Ve finále jsem měl ale v sobě spoustu věcí, takhle jsem upravoval i jiné domy. V podstatě se můj rukopis přenesl sem.

Co musí člověk umět, znát, nastudovat, aby mohl mít pražírnu?

Musíš mít chuť se to učit a energii. Ten kdo bude chtít mít pražírnu, prostě si ji udělá a naučí se to. Musí tě ta káva bavit, to je základní věc a pokud máš tohle, pak stačí už jen začít. Nikdy jsem se nesetkal s tím, že by se malopražírny cítily nějak ohrožené konkurenčně, že by ti nechtěli poradit. Samozřejmě jsou raději, když ti kávu do-

dávají, ale rádi ti ukážou, jak to praží právě oni. Další důležitá věc je, aby ses naučil, kde budeš nakupovat zelená zrna, aby káva byla kvalitní. Když nemáš někoho, kdo to už dělá, tak to nemůžeš absolutně rozlišit. Když jsem já sám jako laik na začátku hledal, kde bych mohl koupit zelenou kávu, měl jsem strašně málo možností a úplně jsem se ke správným dodavatelům nedostal. Na internetu jsem se nedohledal lidí, od kterých kávu беру dneska. A to je takové to gró. Ty rady mi předali pražiči jiných pražíren a za to jsem vděčný. A další důležitá věc je, že se všude praží jinak, protože záleží na ročním období, na tlaku, na vlhkosti... každé hořáky jinak hoří a celkově jinak se chovají.

Jaké zaměstnance potřebujete pro chod kavárny? Musí být speciálně vyučení nebo to může dělat kdokoli?

Když jsem hledal zaměstnance, chtěl jsem, aby přišli a chtěli to dělat. Jsme tu vždy tři hlavní osoby a všichni tři se celou dobu točíme na

všech pozicích, abychom dělali kávu, potom byli vzadu a pak i vepředu. Pro mě byla důležitá ta chuť a to byl velký problém, protože spousta lidí to baví, ale přemýšlejí, co budou dělat zítřka, pozítří a je jim to vnitřně jedno. Nedá se to ale poznat hned. Někdy na to přijde až třeba za čtrnáct dní, jak to ty lidi baví. Já je to hrozně rád naučím, ale musí do toho dát srdíčko a pak s tím nemám problém. Když tam nemají to srdce, tak takového člověka nepotřebuji. Nemusí to dělat dobře, ale když uvidím, že to dělá srdcem a že to chce dělat, podpořím ho. Ono to ve finále je v každém zaměstnání, ale tady to je hodně znát. Spousta lidí si myslí, že to namelu, dám to do stroje a něco vyteče. To je to, co jsme museli strašně měnit na začátku, protože ty lidi to měli takhle zafixované z jiných zaměstnání a bylo jim v podstatě jedno, co vyteklo a jestli to mají seštelované nebo ne. Prostě vyteklo kafe a byli spokojeni.

Konkurence je v okolí nyní velká. Nevadí vám to? Chodí k vám dost zákazníků?

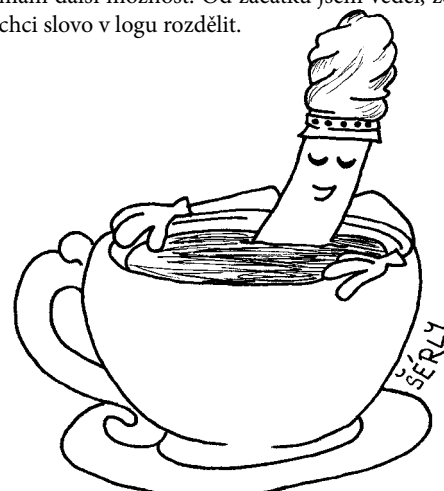
Já si myslím, že je to na jednu stranu dobře. Za prvé nás to bude hnát dál a za druhé, když já jsem to měl v plánu, což je pět let zpátky, tak tady nic takového nebylo. A když jsem to před asi rokem začínal budovat, tak tady také nic takového nebylo. Takže já jsem se toho ujal, já tím žiju a baví mě to a doufám, že to baví i mé zaměstnance. Líbí se mi také systém v Děčíně, že kavárny, které jsou opravdu dobré, spolupracují a mají leták, kde je napsáno, abyste navštívili všechny kavárny, a v poslední máte kávu zadarmo. Myslím si naopak, že je to lepší mít konkurenci, protože lidé si mohou i vybrat. Ve finále je každá kavárna jiná a není to vše na jedno brdo. Ještě nedávno nebylo kam jít a teď to tady je. Jsem rád, že když mi někdo přijede, mám ho kam vzít.

Zákusky z Vlčí Hory, proč ony?

Protože paní Hanková je moc šikovná, zabývá se tím už dlouhou dobu, dělá je dobře, osobně mi to chutná. Zákusky ale nemáme jenom od ní, ale nějaké děláme i sami. Připravujeme si jich jen pár, protože kdybychom si měli připravovat všechny dorty, co máme v nabídce, tak bychom na to museli mít extra člověka a otázka je, jestli by vůbec bylo lukrativní ho zaměstnávat.

Všimla jsem si pěkného grafického designu loga, objevuje se třeba i na hrnčících, kdo vám ho tvoří?

Dělají to kluci z ProstěQ. Už když jsem začal pracovat na opravě Pepína, spolupracoval jsem s nimi a spoustu věcí, které jsem potřeboval i do firmy, mi dělali také oni. Takže jsem teď měl jasnou volbu a ani nikoho jiného nehledal. Věděl jsem název, dali jsme si schůzku, a protože jsou naladěni podle mě na stejnou notu jako já, neměli se mnou žádnou práci. Když jsme řešili, jak bude logo vypadat, měl jsem název rozslabikovaný na STO-DO-LA, oni vybrali styl písma a tak dále, a že to bude caffè. Líbilo se mi, že si se slovem můžeš pohrát. Může to být STO - DOLA, ale může to být i STODO - LA. Takže když budu potřebovat třeba za tři roky změnu, mám další možnost. Od začátku jsem věděl, že chci slovo v logu rozdělit.

Mít vlastní kavárnu opravdu není legrace. Mnozí ani nevidí, co vše za tím stojí. Já se do Stodoly moc ráda vracím a vracet budu. Nepřestanu obdivovat krásný interiér a pozitivní náladu, co visí ve vzduchu. Děkuji Honzovi za rozhovor, zase někdy na viděnou u kávy.

-kajča-

Bezevšeho na Zahradě

27. února 2019 jsme se společně jakožto redakce vydali do divadla Mana v Praze. Měli jsme to jako takovou odměnu, za to, co děláme a co nás baví. Musím taky prozradit, že jeli za odměnu i lidé, co v redakci nejsou. Avšak to nic nemění na tom, že jsme se do Prahy vydali právě na představení Zahradu Jane Austenové. Byla jsem ohromená Prahou i tím, co se všude okolo děje. Připadala jsem si tam tak volná, ale zároveň vystresovaná z lidí, kterých na vesnickou

holku bylo moc. Divadelní hra se mně osobně líbila, ale musím se přiznat, že mám radši jiný druh her. Každopádně se celý výlet odehrával v pohodě. Jakkap by ne, když s námi jel i pan Liščák, který je opravdu všestranný člověk s mnoha zájmy. Je pořád o čem mluvit. Divadlo zorganizoval výborný historik pan Stojaník, který se opravdu v historii vyzná a zná toho tolik, že my to prostě nepobíráme. Výlet se mi líbil.

-Sabi-

Návrat do dětských let

Dlouho jsem přemýšlela nad tím, že bych si měla přečíst Harryho Pottera. Konečně jsem se k tomu odhodlala a už jsem skoro na konci čtvrtého dílu. Vím, říká to asi každý čtenář, ale knížky jsou opravdu o dost lepší, vtipnější a možná i o trochu víc strašidelné, než filmy, které se určitě moc povedly. Miluji, když se můžu ponořit do svého světa v knize, kam nikdo jiný nemůže. Strach, radost, bolest, prožívám to, co každá postava. Skoro nemůžu knihu pustit z ruky. Po-

řád mě do sebe vtahuje její svět, který mi pomáhá na chvíli utéct, odpočinout si od normálního a všedního života. Někteří lidé se toho bojí. Nechápu to. Čeho se bojí? Vždyť je to tak osvobozující. Těm, kdo Harryho Pottera ještě nečetli, ho určitě doporučuji.

-Šmudla-

Harry Potter

Prázdniny v Římě

ROMANTICKÁ KOMEDIE, USA / ITÁLIE, 1953, REŽIE: WILLIAM WYLER, SCÉNÁŘ: DALTON TRUMBO, KAMERA: FRANZ PLANER (pův. jméno František Plánička), HENRI ALEKAN

V předminulém 57. čísle Bezevšeho jsem v krátkém článku o filmu Dvanáct rozhněvaných mužů psal, že bych rád v každém čísle napsal článek o nějakém starším nebo méně známém filmu jako reakci na záplavu nových, po všech stránkách korektních, továrnami na peníze natočených filmů a snažil se alespoň v dosahu tohoto časopisu vzpomenout opravdu dobré filmy a klasiky. 58. číslo mi jaksí uteklo a do tohoto již píšu se zpožděním, ale nakonec tu mám další. A toto je také zřejmě můj poslední článek do Bezevšeho jako studenta Polygrafky (doufám), ale ne úplně poslední, snad budu pokračovat externě jako student vysoké školy (doufám). Tak a teď k samotnému filmu.

Někdy před Vánocemi jsem dostal chuť podívat se na nenáročný pohodový film, a tak jsem si projížděl svůj seznam na csfd.cz a hledal. Zastavil jsem se u filmu Roman Holiday, v češtině Prázdniny v Římě. A svého výběru jsem nelitoval. Vlastně se divím, že jsem se na něj podíval až teď. Prázdniny v Římě je romantická komedie z roku 1953, natočená režisérem Williamem Wylerem, jedním z největších a nejlepších režisérů 20. století (na kontě má například snímek Ben Hur, který získal 11 Oscarů), a září v něm jedna z největších hvězd minulého století, nádherná herečka Audrey Hepburn a americký herec Gregory Peck.

Film vypráví příběh o moderní princezně Anně, která právě cestovala po evropských metropolích. Při návštěvě Říma na ni doléhá stres a únava královského života a je otrávená ze všech královských povinností a formálních schůzek. Večer, když uléhá ke spánku, dosta-

RECENZE ☒ DOPORUČENÍ

ne záchvat a musí ji uklidnit doktor vakcínou. Omámená a toužící po svobodě prchá a toulá se ulicemi Říma. Nakonec usíná na zídce, kde ji nachází cizí muž, novinář americké zpravodajské agentury Joe Bradley. Po chvilce váhání ji, netuše, kdo ta dívka je, vzal k sobě do bytu a uložil ke spánku. Joe měl dělat druhý den dopoledne s princeznou rozhovor, zaspal však a v poledne dorazil pozdě do práce. Lhal svému šéfovi o pořízeném rozhovoru a byl překvapen, když se od něj dozvěděl, že princezna náhle onemocněla a její program byl zrušen. Na titulní straně novin si prohlížel její fotografii a došlo mu, že je podezřele povědomá. Uvědomil si, jaká je to pro novináře příležitost a vsadil se šéfredaktorem, že pořídí exkluzivní osobní interview. Spolu se svým přítelem Irvingem a jeho miniaturním fotoaparátem nainstalovaným v zapalovači se vydávají do ulic Říma, kde zažívají různá dobrodružství, jako je třeba princeznina první cigareta, a dokonce se dostanou do potíží s policií. Princezna je samozřejmě intenzivně hledaná, a tak se musí skrývat a být opatrní.

S večerem přichází čas návratu a rozloučení. Zde bych už nic neprozrazoval. Budu doufat, že vás film alespoň trochu zaujal a někdy se na něj podíváte. Snad je potřeba zmínit jen to, že ač to bylo Joeovým původním záměrem a chtěl vydělat peníze, pořízených fotografií a důvěrných informací nezneužil. Film jsem zatím viděl dvakrát a stále se nemůžu nabažít dobové atmosféry, Říma, skvělých hereckých výkonů a co já osobně miluju na starých filmech a obecně tehdejší době, je oblečení a móda. „Golden age of men's fashion“ nebo jen „Golden age of fashion“, říkejte tomu, jak chcete, první polovina 20. století a částečně 2. polovina byla zlatou érou pánské módy. Z tehdejších filmů tato atmosféra jen září. Joe Bradley je ukázkovým filmovým gentlemanem této doby, a to i chováním. Roman Holiday je typická romantická komedie z poloviny minulého století, z doby, která měla svou kvalitu a kouzlo. Tento snímek patří k vrcholu svého žánru. Jednoduchému příběhu, který zní možná jako klišé, dodá kouzlo herecké obsazení, naprosto skvěle zvládnutá režie a Řím, kde se celý film kompletně natáčel.

Hrozně rád bych v tomto čísle pokryl daleko víc filmů, ale bohužel není čas jak na jejich sledování, tak ani na psaní článků o nich. Doufám, že začátkem příštího školního roku tu opět minimálně jeden takový můj článek bude.

-Honza-

Dvanáct let za klavírem

Nemohu uvěřit, že to je poslední rok. Vlastně posledních pár měsíců sezení u klavíru. Do hudby jsem nastoupila v první třídě základní školy. A nyní jsem ve třetím ročníku na střední škole. Myslím si, že to uteklo opravdu moc rychle. Vlastně hodiny klavíru v hudebce už beru jako samozřejmost. Ano, někdy to byla opravdu nuda. Nechtělo se mi cvičit skladby nebo preludovat stupnice. Natož chodit ještě na nauku a učit se teorie. Pff! Ale přiznám si, že mi to bude chybět. Měla jsem skvělou podporu, rodinu a moji paní učitelku, což mě přinutilo nepřestat.

Moje ubrečené začátky

Už je začátek dubna a na konci května mám poslední koncert – absolventský. Ten největší za celé roky. Jestli všechno už umím? Ach, myslím si, že ne. Tento ročník jsem si sáhla na své dno a vybrala jsem si to nejtěžší. Drtím se to už měsíce a doufám v zázrak. Učím se například skladby jako Svět patří nám, Tři strážníci či Život je jen náhoda, pokud vám to něco říká. Jsem opravdu ráda, že jsem měla možnost do hudby chodit. Ač to stálo mnoho slz. Zeptala jsem se mých kamarádek, které sem chodí tolik let jako já. Myslím, že se nervujeme všechny už teď, ale určitě se v ten den podpoříme.

A jedna moje rada na závěr? Pokud něco chcete dělat a dokázat, stůjte si za tím a bojujte pro to.

Můj ubrečený konec

1. Mrzí tě, že jsi už v posledním ročníku a nebudeš dál pokračovat?
2. Jakou nejtěžší skladbu jsi za celé roky hrála?
3. Měla jsi někdy chuť ihned skončit?
4. Umíš vše na absolventský koncert a těšíš se na něj?

Ája Švihlíková

1. Hodiny jako takové mi zřejmě chybět nebudou, ani mě to, že končím, nijak nemrzí. Všechno jednou končí. A hlavně, když budu chtít, můžu si kdykoliv zahrát doma.

2. Když jsem byla v 5. ročníku, skladby, které jsem dostávala, byly těžké. Teď je zahráji z listu, i když si je téměř nepamatuji. Takže těžkých věcí (vzhledem k věku) bylo během mého studia několik.

3. Měla, bylo to myslím v 6. ročníku, nějak mě přestalo bavit to, co jsem musela hrát. Ale jsem ráda, že jsem nepřestala, protože pak mě to doopravdy začalo bavit.

4. Těším se, ale jsem hodně nervózní. Všechny skladby už téměř umím, ale je pro mě těžké naučit se je z paměti.

Klárka Maryšková

1. Asi mě to úplně nemrzí. V hudebce jsem se naučila spoustu věcí, ale už tu začínají být aktivity, kterým bych se věnovala raději. Doufám, že se v dalších letech budu učit další písničky sama od sebe a pro sebe.

2. Asi od Ludovica Einaudiniho – Nuvole Bianche, ta mi dala celkem zabrat.

3. Měla, ale rodiče mě přesvědčili o tom, že to mám dokončit až k úplnému konci, za což jsem jim neskutečně vděčná.

4. Neumím vše na sto procent, ale snažím se, co je v mých silách. Chci si ten svůj poslední koncert užít, takže se na něj těším. Ale tréma u mě jako vždy vyhraje. Vše bude ještě zajímavé.

-Verča-

Milí čtenáři, přinášíme druhou sérii cestopisů Marka a Kláry, kteří patří do polygrafické rodiny. Z bývalých studentů se stali našimi přáteli, kteří se s vámi opět rádi podělí o své poznatky z cest po Asii. Přinášíme vám sérii jejich zážitků. Nehleďteje návaznost, každý příběh je samostatný.

Ěmeke • Marek • Klára • MEZI KONTINENTY

II

8

Taman Negana NP (Malaysie)

Strávili jsme další noc v kempu na břehu řeky, kde se prohání tlupa opic. Balíme a musíme oklepávat všudypřítomné mravence. Dáme si pozdní snídani a vezmeme si i jídlo s sebou. Lodkou se dostaneme na druhý břeh. V kanceláři Národního parku Taman Negara se opět ptáme na info o počasí a trase. Moc toho nevědí, pěšky tu zřejmě moc lidí nechodí a tvrdí, že naše trasa potrvá tak pět až šest hodin, „Maybe less, maybe more“ (možná méně, možná víc) a že na místě je pitná voda. Nakonec je „překvapivé“ vše zase jinak, ale nepředbihejme...

Napakování vším, co bychom v džungli mohli potřebovat, včetně jídla na tři až čtyři dny, pomalu šlapeme směrem, kde by měla být pozorovatelná, na které budeme přespávat. Máme v plánu jít okruh. Je vedro, úplně z nás leje, každou chvíli stavíme, abychom se napili. Voda dojde asi rychle, ale všude tečou potůčky a my s sebou máme dezinfekční tablety. Musíme po-

řád koukat pod nohy, zem je samý kořen. Zvrtnout si tu kotník by nebylo dobré. Pozor musíme dávat i na hlavu, je to tu vážně zarostlé. Pod námi teče řeka, po které se prohání dlouhé stíhlé lodě, jejichž motory dělají neuvěřitelný rámus. Jak tu takhle asi máme potkat nějaké zvíře? Ty už musely dávno utéct někam hluboko do džungle. Ale „slibovali“ nám, že když budeme mít štěstí, že z pozorovatelný uvidíme divokého slona a třeba i tapíra..., no, nevím.

Jdeme dál. Cesta se mění v horskou dráhu, místy i slaňujeme po dosti zpuchřelých provazech. Tudy jako fakt někdo chodí? Nejsme jediní blázni, co nevyužili loď a mají zatraceně těžké batohy? Odpověď už dávno známe. Tempo naší chůze je průměr, ani se neloudáme, ani neženeme. To by ani nešlo. Přesto podle ukazatele jsme pořád skoro na začátku. Nechápeme. Snad je to jen špatně značené. Cesta je fakt hrozná a proto nám udělá radost odpočínková lavička. Dáme si jídlo, které jsme si vzali s sebou, a pozorujeme neuvěřitelně dlouhý šik velkých čer-

Slaňování v džungli

ných mravenců. Opět se zvedáme a s hůlkami se přemlouváme v pokračování v cestě. Další ukazatel. Propočítáváme čas, který máme za sebou, s tím, co nám ukazuje tabule. Jdeme jeden kilometr hodinu? Cože? Normálně nadáváme, myslíme si, že tudy fakt nikdo plně naložený nešel a dost možná že jen na začátku, když to značilo. Kupodivu nám to nadávání dodá trochu síly.

Odpočinek

Kemp, kde nikdo nebyl...

Slunce pomalu začíná zapadat. A nejsme ještě ani u mostu přes říčku, odkud je pozorovatelná už jen kousek – podle knižního průvodce. Najdeme opuštěnou domorodou, bambusovou vesničku. Nikde nikdo. Kdo tu asi byl a kam šel a proč? Pod námi propluje poslední hlučná loď. Jdeme se podívat k řece a vážně uvažujeme, že jestli ještě nějaká pojede, tak ji stopneme a vrátíme se. Ale nejela. Je rozhodnuto, pro dnešek zůstaneme v opuštěné vesnici. Snad se nikdo neobjeví uprostřed noci. Postavíme stan na vyvýšené pódium a zalezeme. Ve stanu je děsné vedro, svlékáme se a s ponožkou si utrhnou pijavici, ani jsem nevěděla, že ji mám, až teď. Krvácení nejde zastavit. Vyháníme ze stanu pavouka.

Noc v opuštěné vesnici

Kolem to šustí a ve stromech vriskají opice. Pak utichnou i ty a vše spolkně tma džungle. Potřebuju čůrat, ale jsem pevně rozhodnutá to vydržet do rána, ven mě nedostane nikdo ani náhodou. Začne se mi z ničeho nic nafukovat karimatka a divně to syčí. Hned nás s Markem napadne, že je to had. Místo toho abych to opatrně odklopila, tak s tím trhnu, až oba zalapáme po dechu, ale nikde nic, prostě se mi rozbila moje nafukovací karimatka a jak se rozlepovaly jednotlivé komory uvnitř, syčelo to. Marek měl málem infarkt a ptal se, proč jsem to udělala tak rychle. Jak to mám vědět? Jsem unavená a prostě jsem to nebezpečí chtěla vidět hned. Nakonec i přes to vedro a našťvanost se nám podaří usnout.

Ráno se zdá jako vždy, trochu lepší a nadějnější. Po snídani vše sbalíme a jdeme dál. Trekové boty bych nejraději zahodila někam daleko do

křoví. Tlačí mě, doteď jsem chodila pořád jen v sandálech. Skoro po třech hodinách natrefíme konečně na ten most. Kus za mostem děláme pauzu a najednou se před námi objeví domorodec s flusačkou přes rameno, v roztrhaném tričku, bos a loupe se mu kůže. Pomalu jde kolem nás a nespouští z nás oči, ani my z něj. Jak dlouho už o nás ví? Moc nemluvíme, ale dupeme asi dost. Pak najednou zmizí. Scéna jako z filmu. Raději se zvedáme a jdeme. Opět po nějaké době děláme pauzu a hle! Domorodec se opět objeví za námi a lámanou angličtinou se ptá, kam jdeme. Řekneme mu to a on se podívá na hodinky (fakt má hodinky) a říká, že tam za chvíli budeme. Nevím proč, ale vzpomněla jsem si v tu chvíli na film „Krokodýl Dundee“. Fajn, takže ví, že jsme jen dva a že budeme spát v té pozorovatelně. No co. Jdeme. Po devíti a půl hodinách jsme konečně na místě. Uprostřed džun-

gle se vyjímá betonová hrůza na vysokých nohách. Uvnitř postele tak pro deset lidí a splachovací toaleta? A kde je ta voda? Mysleli tím tu zelenou žabincovku v petlahvích? Ta je asi spíš na to splachování, ne? Museli jsme opravdu brát vodu z potoka a dezinfikovat, pili jsme ji hned, byla děsně kyselá, ale lepší, než dehydratace. Musíme se únavou i úlevou, že už jsme tu, smát. Nikde nikdo, jen drzá veverka, která u mě v batohu cítí sušenky a snaží se k nim prokousat. V noci fouká silnější vítr a cloumá to s plechovou střechou, která dělá takový rámus, že slova ani náhodou neuvyslyšíme. Ale je to fuk, jsme tak hotoví, že stejně jdeme rovnou spát. Marka ale v noci začne bolet zub (už jsme ho řešili v Austrálii) a po dlouhé době se nadopuje brufenem, aby vůbec usnul. Ještě zahlédnu pár světlušek a usínám.

Drzá veverka

Vstávám ještě za tmy. Marek oddechuje. Nechávám ho spát. Sednu si ve spacáku k otevřenému oknu a koukám do mlhy na palouku před námi. Je příjemně chladno. Nic. Jen ty světlušky. Marek se probouzí, uvaříme si čaj a dáme sušenky. Říkáme si, že jsme si džungli představovali jinak a že nakonec žádný okruh nepůjdeme. Zamíříme rovnou k řece, snad se nám snad podaří někoho přemluvit, aby nás odvezl zpět do kempu. Těšíme se na čajová políčka. Povídáme si, jaký máme u nás doma vymakaný turistický systém a mapy. Tady z toho nadělají, nejstarší džungle světa, tam musíš jet, všichni mají špičkové foťáky s teleobjektivem na záběry slonů a tygrů, ale že je neuvidí, protože smrdí voňavkou a cigárem a dělají hluk, to už jim nedochází.

Máme chuť se stavět v kanceláři a zacloumat s nimi za to jejich „maybe less, maybe more“ a za tu pitnou vodu, ale pak si říkáme, že oni za to nemůžou, že oni tudy určitě nikdy nešli, proč taky. Jen předávají dál, co jim někdo jiný řekl. Jdeme k řece. Máme štěstí, jedna loď přivezla mladý pár jen v šapkách, v kraťasech a tílkách, s malou lahví vody, a že tu budou spát. Podíváme se s Markem na sebe. Oba nás v tu chvíli napadlo, jestli jim máme říct pravdu, nebo je nechat, aby si udělali svou životní zkušenost. Odjeli jsme jejich lodí zpět do kempu, ale myslíme si, že když viděli, co je čeká, že ještě ten den stáli u řeky a mávali na lodky, aby je odvezly zpět. V kempu opět vidíme naše opice, jak se radostně prohánějí kolem řeky. Dáme si jídlo v jídelniče a Marek bere další brufen, zub bolí stále. Budeme muset trochu pozměnit plány, ale to k cestování patří. Než usneme, dlouze si o tom povídáme. Bolest i vztek polevují a my se zase smějeme na celý kemp, ve kterém jsme jen my dva, divoká kočička a ta tlupa opic. (A taky něco, co si Marek bere s sebou, a ještě o tom neví...)

EMK ©

V korunách...

Život v kamionu (8)

Zima je období, které všem řidičům prověří jejich řidičské zkušenosti a obzvláště pak řidičům kamionů. V tomto období musí řidič kamionu dbát na bezpečnost jízdy více nežli v létě, jelikož se stává že vás takzvaně předjízdí náves, na zledovatělé ploše se může dostat do smyku a jede bokem. Opravdu to není příjemná událost, protože tato „maličkost“ může skončit nehodou, kdy se dostanete do takzvané jedničky. To znamená, že tahač a návěs jsou v takové pozici, že opravdu tvoří číslici jedna. Jen opravdu zkušený řidič se z ní dokáže dostat bez nehody. Ovšem i mistr tesař se někdy

utne a i ten nejzkušenější řidič se může dostat do jedničky. K bezpečnosti jízdy v zimě opravdu nepřispívají někteří řidiči osobních aut. Jejich bezohlednost je kolikrát opravdu velká. Například když vjedou před rozjetý kamion s nákladem okolo čtyřiceti tun. Opravdu nečekejte, že zabrzdí na místě. Není to možné ani v létě, natož v zimě, brzdná dráha se opravdu prodlouží a v tu ránu se stane nehoda. Prosíme tedy řidiče osobních aut, aby byli ohleduplní a předem si opravdu dobře rozmysleli, co udělají.

-Trucker-

Hasičem se musíš narodit (9)

Všude sníh, vše je krásné zasypané do bílé peřiny, obraz jako z pohádky. Krásné, že? Ovšem pro hasiče už tolik ne. Proč? Trápí nás velice časté dopravní nehody, tíhou sněhu spadlé stromy a mnoho dalších událostí. O zimním období rytíře jednadvacátého století by se toho dalo napsat opravdu mnoho, ale vyberu pro vás jen ty opravdu důležité věci. Jako jedna z prvních se nabízí nedbalost řidičů, díky které přibývájí vážné dopravní nehody. Končí třeba jen s lehkým zraněním osob a trochou pomáchaných plechů, ale mnohé jsou také smrtelné. Jsou mezi

námi řidiči, kteří dodržují předpisy a jezdí raději pomaleji, aby se jim nic nepříhodovalo, jenže i takovému řidiči se může stát vážná dopravní nehoda. Stačí jeden řidič, který jede nepřiměřenou rychlostí, a problém je na světě. A věřte, nebo ne, takovýchto případů je opravdu mnoho. Stačí vteřina nepozornosti nebo jen rychlá jízda. Proto dejte nohu z plynu a dojeďte raději o pět minut později. Je to mnohem lepší, než zabít sebe nebo někoho jiného nebo přinejmenším skončit na invalidním vozíku. Jezděte pomalu!

-Trucker-

ŽIVOT ŠTĚNĚTE 3

Roste před očima a jako z vody!

Určitě to také znáte. Jak roztomilá jsou malá mláďátka zvířat a obzvláště, když jsou to štěňátka. Jejich malé čumáčky a všechna ta jejich tiřnost je celkově velice roztomilá. Jenže čas se nedá zastavit. Všichni dospívají a mění se. I to je případ našeho krátkosrstého kóliáka Bastiena. Když se dostal k nám domů, nebyl o moc větší než průměrná kočka. Možná, že i naše kočka Ponožka byla trochu větší než on. Vážil asi pět kilogramů, tedy ne o moc více než taška do školy. To jsme ho mohli kdykoliv sebrat a přesunout, kam se to hodilo. Vykrmovali jsme si ho a on spokojeně hltal vše, co spadlo do misky. To jsme ještě nevěděli, jak nám vyrostle.

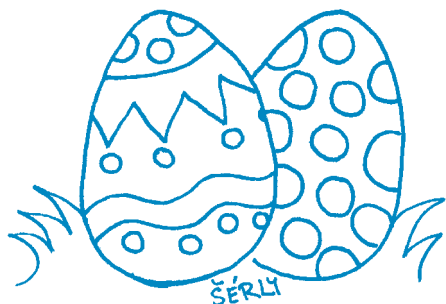
Největší změna přišla po druhém měsíci u nás. Za měsíc a půl přibral z pouhých šesti kilogramů na patnáct! Přestože jsme ho krmili velice dobře, nebyl to žádný špekoun a jednoduše rostl. Nejprve mu začaly růst uši, poté čumák a potom třeba levá přední noha. Z chudáka pejska byla chvílemi karikatura jak zpod rukou umělce. Pro naše přesvědčení, že nebude žádný prcek, si Bastík rostl v klidu dál. Hned další měsíc už vážil přes dvacet kilogramů. Tento stav krásně zachycuje fotografie, kdy teta drží Bastiena s přesně měsíčním rozdílem. Jak jste již poznali, s takovými rozměry a vahou už tohoto „pejska“ nemůžete jen tak odsunout či přenést. To už nastává fáze nutného cvičení, aby se se psem dalo manipulovat. Ale o tom až příště. Dnes váží Bastík 23,7 kilogramů a jentaktak jsem ho udržel na váze my už jen doufáme, že to nebude pokračovat jako v pohádce o Otesánkovi. Naštěstí má u nás vždy misku jídla a nestrádá jak na váze, tak na kráse.

-Dan-

Velikonoční svátky pohledem tří generací

Už se nám blíží Velikonoce. Co si vlastně naše generace představí pod pojmem Velikonoce. Vajíčka? Pomlázka? Nuda? Vyslechla jsem svou celou rodinu. A zde vám přináším unikátní informace. Při čtení článku si uvědomíte, že vlastně každá generace prožívala Velikonoce jinak. Jsem moc ráda, že jsem se dozvěděla tolik vzácných faktů, jak to dříve chodilo. Děkuju moc mojí skvělé rodině. Doufám, že se vám článek zalíbí a budete na Velikonoce pohlížet trochu jinak.

Moje prababička

Já jsem žila na vesnici v Německu. Pro nás křesťany jsou snad Velikonoce větší svátek než Vánoce. Nejprve byl Zelený čtvrtek. V ten den nosily kmotry dárky. Na Velký pátek se chodilo do kostela modlit se a v sobotu bylo vzkříšení. V neděli ráno jsme hledali hnízda se sladkostmi a pak se chystalo na průvod. Bývalo tam asi čtyři sta koní. Průvod začínal v městě Kulow. Jelo se až do Ralbic a pak zase zpátky. Tato tradice už trvá několik let. Jako děti jsme taky barvili vajíčka. Mimo to jsme pekli beránka a mazance. V neděli jdou vždy věřící v pět hodin ráno do kostela, kde mají mši svatou, potom se jdou domů nasnídat. Už dva dny předem se připravují koně, zaplétá se jim hříva do copánků, navlékají se jim krásné velikonoční postroje, vázou se jim mašle a přehazují se přes ně krásné velikonoční deky. Jezdci jsou nádherně oblečení. Je to moc hezký. Tohle můžeme i vidět v Mikulášovicích. Vlastně tyhle koně se na cestě setkají s těmi německými. Tuhle tradici drží celá Horní Lužice. Ta Dolní Lužice už ne. Samozřejmě, že nejedou jen do těchto měst, ale navštěvují i jiná vesničky. Jezdí se ráno od devíti až do večera. Když dojezdí, jdou na mši svatou a koně se odstrojí. Potom se hoduje, je tam hodně jídla. Vše souvisí s kostelem a náboženstvím. Paní učitelka nám říkala, že byl velký mor. Lidi umírali na hlad. Jeptišky lezly po kolenou až do vesnice prosit pannu Marii o pomoc. Na počest tohoto hladu vznikly právě tyhle oslavy. A ještě když se během průvodu stane nějaké neštěstí, například že kůň uhynie nebo se zraní, tak celý spolek složí finance a zaplatí ho. A ta hnízda přišla z Německa. U nás byla jenom pomlázka.

Moje babička

Většinu života jsem strávila ve Varnsdorfu. Takže na vesnici. Velikonoce se slavily tak, že se akorát obarvila vajíčka a jinak nic. Když přišly nějaké děti, máma jim dala vajíčko a sladkosti, jinak se tu nic neslavilo. Ani nikdo z naší rodiny nechodil koledovat. Když jsem byla tak v šesté třídě, měla jsem kamarádku Jiřinu, chodila jsem k ní poledne na Velikonoce. Běhali jsme tam s dětmi na zahradě a kluci nás honili a my na ně křičely, že už je po Velikonocích. Když bylo na Ve-

likonoce hezky, byla jsem ráda, protože jsem si vzala podkolenky. Byla jsem vždy šťastná. Jinak se nosily punčocháče, takové obyčejně hnědé. Když už jsem byla dospělá, naši kamarádi chodili po známých. Jeden kamarád mě vždycky vyšlehal a dostal panáka alkoholu. K tomu si vzal ještě vajíčko, i když mu šlo spíš o ten alkohol.

Vajíčka jsme barvili ve slupkách od cibule a já jsem jako dospělá zkoušela do punčochy. Dala jsem do ní vajíčko a na vajíčko naaranžovala list pampelišky nebo něco, co se mi líbilo. Svázala jsem konce punčochy a vejce povařila ve slupkách. Někdy se lepily i jednoduché obtisky. Také se upekli beránka a velikonoční bochánky. Až na stará kolena jsem slyšela, že se schovávají po zahradě sladkosti a vajíčka. Tak to bylo i s výzdobou domu. Když jsem jela jako malá jezdila za babičkou do Prahy, obdivovala jsem všechny ty kroje a výzdoby, protože tady byly jenom kočičky, které se daly do vody. Pak jsme jezdili i do východního Německa, kde jsme měli možnost si koupit velikonoční výzdobu, protože tady na vesnici nebyly žádné takové ozdoby.

Moje druhá babička

Žila jsem na vesnici. Na samotě u lesa. Když byly Velikonoce, moje maminka jakožto Slovenka držela opravdu Velikonoce. My jako děti jsme se nejvíce těšili na tetu z Německa, protože dělala hnízda. Říkali nám, že přišel zajíček a dal tam ty sladkosti. Byly zabaleny do pytlíků a schovány po louce. Bylo nás sedm a na každém balíčku bylo napsáno jméno. Běhali jsme jak blázni za stromy, přes trávu a do potoka. Bylo to schované všude možně. Mám na to krásné vzpomínky, protože to byly pěkné Velikonoce. I počasí bylo úplně jiné než teď. Bylo příjemné teplo a hezky. Můj tatínek se z nás asi nejvíce těšil na Velikonoce. Ne proto, že by vzal pomlázku a vyšlehal nás, ale on poléval vodou. Na každého z nás vylil plný kbelík vody. Jelikož jeho maminka byla už starší paní, jen ji lehce pocákal. A když jsme šly my holky koledovat, vajíčka jsme vyhazovaly a nechávaly jsme si jen sladkosti. Dřív to bylo na vesnicích jinačí, protože chodily koledovat i holky.

Můj děda

Na Velikonoce jsme se nasnídali a brzy ráno jsme vyšli. Já, brácha a táta. Prošli jsme celý Starý Dub a ještě několik vesnic. Bylo to hodně kilometrů. Domů jsme přišli až v poledne a měli jsme plnou nůši vajec.

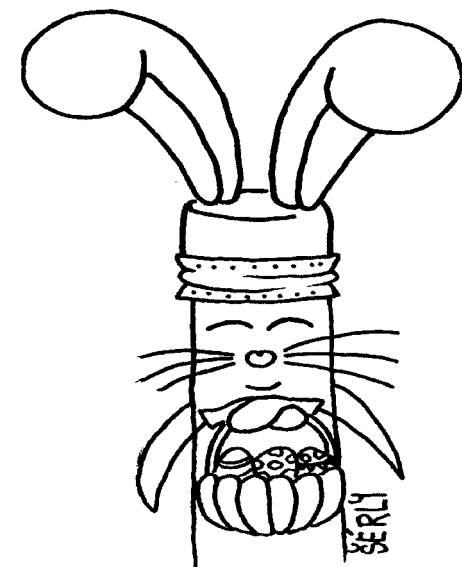
Moje maminka

Když jsme byli malí, jezdili jsme do jiné vesnice za rodinou a známými. Tam už nás všichni znali. Chodili jsme tam koledovat a všichni se na nás těšili a vždy nám dali pomlázku. Chodi-

li jsme s bráchou po chatařích. Ti měli vždycky upečené slané věnce, chlebičky, voňavé uzené, tlačenku, červenou řepu a taky alkohol. Velikonoce byly spojené s jídlem a vždy musel být plný stůl.

Na fotografiích jsou vidět německé velikonoční průvody a moje babička.

-Verča-

Už tě omrzel každodenní chleba ke svačině? Máš chuť na něco speciálního? Tak právě tento tip je pro tebe! Stále jsme tě nenatčnuli? Zkusíme tě přesvědčit dál. Přijdeš ze školy a nemáš hlad, spíše cítíš lehké šimrání na jazyčku? Můžeš si upéct tyto jednoduché speciální sušenky.

RYCHLOSVÁČA

Mini studentské pizzičky

Budeme potřebovat:

Tuc tuc sušenky – 20 korun
plátky slaniny či šunky – 10 korun
nastrouhaný sýr – 15 korun

Postup:

Na plech rozestavíme vedle sebe sušenky. Hezky jednu vedle druhé. A jejich povrch položíme plátek uzeniny a nakonec posypeme sýrem. Vložíme je do rozpálené trouby a pečeme zhruba 10 minut na 190 stupňů. Až postřehneme lehké zbarvení sušenek dohněda, vyndáme je z trouby ven. A máme hotovo. Jednoduché a rychlé. Přejeme vám dobrou chuť.

-Honza- a -Verča-

Velká technologická soutěž na Polygrafce

„Když jsme polygrafická škola a učíme se především technologii a chemii, proč nevyzkoušet znalosti žáků z toho okruhu?“ Sedíme a přemýšlíme. Píšeme a mažeme. Ano, to je ono! Uděláme testy, které umístíme na chodbu. Žáci je vyplní, vhodí do krabice a my vyhlásíme vítěze. A tak se několik hodin vymýšlely otázky, tiskárna chrlila štosy potištěných papírů a my je s radostí kontrolovali. Doufali jsme alespoň v jeden vyplněný test. To se také podařilo. V krabici jsme našli čtyři vyplněné papíry. Čekali jsme větší účast, ale i přesto jsme velmi potěšeni vámi, kteří nás nezklamali. Velké díky patří právě panu učiteli Šabatovi, který se umístil na prvním místě. Druhé místo obsadila paní učitelka Pazderníková spolu s panem Sýkorou. Na druhém místě se ještě umístila Kateřina Tafi z 1S. A výborně vyplněný test měla i Barbora Červená také z 1.S. Úspěšní soutěžící od nás dostali a jejich výkony také malé dárečky. Moc jim děkujeme za účast a vás bychom chtěli pro příště pobídnout k silnější účasti.

-Honza a Verča-

Jak ti jdou odborné předměty?

Ahoj, rádi bychom tě zde poprosili o vyplnění takového malého testu. Otázky jsou z chemie, polygrafické výchovy a technologie. Doufám, že budete mít štěstí a uspějete. Děkujeme za ochotu.

Veronika Petrová, Honza Šach

- Do písmové osnovy zakresli minusy, verzálky a kapitálky + můžeš jako bonus popsat linky (získáš prémiové body).

- Co si představíš pod pojmem polygrafie?

- Vypiš alespoň dva programy pro tvorbu webových stránek a videa od společnosti Adobe:

- Spoj korekturní znaménka a jejich použití: vypustit chybná písmena, slova, řádky

pro vsunutí textu

pro jedno písmeno/znak

pro výměnu několika následujících písmen

V V V

Π U U U

9

T I T I

- Tyčinka je fotoreceptorická buňka, která umožňuje vnímání jasu a kontrastu.

Ano – Ne

- Může být východová řádka na první stránce?

Ano – Ne

- Můžeme dělit zkratku titulu a jméno?

Ing/Svoboda

Ano – Ne

- Může být počet dělení pod sebou více než 1x?

Ano – Ne

- Vypiš (odvoď) rozměry těchto formátů:

A4 =

B7 =

C6 =

A2 =

- Papír objevený před 3 000 lety

(šáchor papyrodárný)

- Nevydělaná (neopracovaná) zvířecí kůže

.....

- Členění papíru podle plošné hmotnosti:

- jednovrstvý plošný materiál do 150g/m²

plošné hmotnosti

- jednovrstvý plošný materiál od 150g/m²

do 350g/m²

- vícevrstvý plošný materiál od 350g/m²

do 4000g/m²

- Jak bys popsal/a rozpouštědlo?

.....

- Co je to sedimentace?

.....

- Spoj následující informace:

Strojová sazba

Johannes Gutenberg

řádková Lino

Vektorová grafika

Hlubotisk

Ottmar Mergenthaler

Ruční sazba

Tisk. technika

Ratrová grafi.

pracující na principu

tisku z hloubky

Čárová,

pérová grafika

Talbert Lanston

Strojová sazba

Bitmapová,

písmenová M

tónová grafika

- Doplň k chemickým značkám názvy:

Al =

Kr =

C =

Cs =

Mg =

Pt =

Hg =

Sb =

- Zaškrtni ano nebo ne.

Chemická reakce je proces, při kterém dochází ke změnám chemického složení a struktury látek.

Ano – Ne

Roztok je heterogenní směs dvou nebo více látek tvořená rozpouštědlem a rozpouštěnou látkou.

Ano – Ne

Kovy se dělí na alkoholické, kovy alkalických zemin, přechodné a nepřechodné.

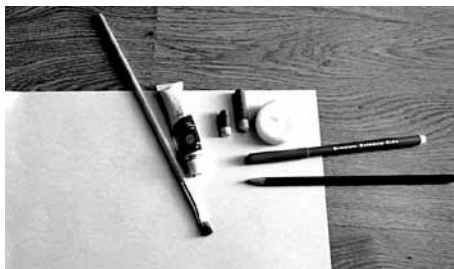
Ano – Ne

Písmovina je slitina olova, cínu a antimonu.

Ano – Ne

Děkujeme za poskytnutí informací na hodinách chemie, technologie a polygrafické výroby.

VÝROBA STÍRACÍCH VALENTÝNSKÝCH LOSŮ

Na výrobu domácích losů budeme potřebovat: papír, voskovku nebo svíčku, temperu a psací potřeby.

Na papír napíšeme vzkaz či nakreslíme obrázek. Poté část jenž chceme skrýt, přetřeme voskovkou nebo svíčkou. Vytvoří se tak vrstva vos-

ku, kterou půjde setřít bez poškození designu. Takto navoskovanou část nakonec přetřeme barevnou temperou pro skrytí motivu.

Představitosti se meze nekladou! Pořádně zbytek losu vyzdobte. Pro super efekt použijte třpytivý zásypano nebo můžete například přilepit navrch bonbon. Tomu říkám sladárna!

Jak naplánovat svatbu, nezbláznit se a nezabít snoubence?

Ano, to je velmi závažná otázka. Člověk by řekl, že naplánovat svatbu je jednoduché, ale není. Proč? Protože, když se ho zeptám, jestli se mu to, co jsem vymyslela, líbí a odpoví mi na to, že je mu to jedno, záleží na mně, mám chuť vraždit. Ne, opravdu nejsem násilný člověk, ale to-

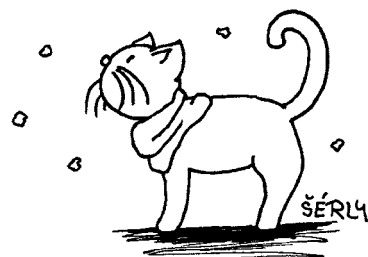

Připraveným práníčkem můžete podarovat své blízké a nemusí to být jen na Valentýna. Nejlepší je, že narozdíl od obyčejného losu můžou být tyto všechny výherní.

Příjemné tvoření přejí - Valentýnští Vandalové-

hle mě dokáže naštvat. To si rovnou můžu vzít sama sebe. Vybírání snubních prstýnků se taky neobešlo bez hádky, kdy jsme se, už po několika, málem rozešli. Je to jako na horské dráze. A to je teprve začátek. Nebo konec? Já opravdu nevím, připadá mi to jako začarovaný kruh. Už se těším, až ten blázeň skončí a my si řekneme svá ano. Budoucím nevěstám přeji hodně štěstí a nervů, protože ty budete opravdu potřebovat.

-Šmudla-

Fotíme se s Bezevšeho

-Šerly-

-Šerly-

